உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

" ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானதரு வாணியை உள்நாடு "

மலர் ரு | ஆங்கிரச ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 1932 ௵ அக்டோபர்மீ | இதழ் ௧௦

அறிவியல், அழகியல், அன்பியல்

(Science, Art and Religion)

[பத்திராசிரியர்]

[இது யாம் பலவான்குடி ஸ்ரீ மணிவாசக சங்கத்தின் இருபத்திரண்டாம் ஆண்டு நிறைவிழாவில் 11-9-32-ல் நிகழ்த்திய தலைமையுரையின் சுருக்கம்; பி. எச். ஸ்ட்ரீடர் எழுதிய " பொருள் " (B. H. Streeter's "Reality") என்ற நூலின் முதலிரண்டு அதிகாரங்களைத் தழுவியுள்ளது.]

எனது அருமைச் சகோதரி சகோதரர்களே !

என்னையுமோர் பொருட்படுத்தி ஈண்டுத் தலைமை வகிக்குமாறு பணித்த நுங்கள் பெருந்தகைமைக்கு வந்தனம். ஆறறிவு படைத்த மக்களெல்லாரும் சமய வுணர்ச்சியுடையவர்களாக இருத்தல் இயல்பென்று பல்லாயிர ஆண்டுகளாகக் கருதப்பட்டது. கடவுளில்லை யென்ற உலகாயதக் கொள்கை மிகப் பண்டையதெனினும், கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டு வரையில் அது நரர்பயில் தேசந்தன்னில் நான் மறைபயிலா நாட்டிலுங் கூட உயிர் பெற்று விளங்கவில்லை. ஆனல் கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்த அறிவியற் புதுமை வெளி யீட்டின் பெருக்கத்தால் உலகாயதம் மீண்டும் தலை காட்டிற்று. ஆனல் இப்போது அறிவியற்றுறையில் பேரறிஞர்களாகக் கருதப்படுவோரெல்லாரும் உலகாயதத்தை வெறுத்து ஆஸ்திகக் கொள்கையையே மேற் கொண்டுள்ளார்கள். இடைக்காலத்தே தோன்றி நின்றழிந்த மலைவு நமது நாட்டில் சில பகுதிகளில் " சுயமரியாதை "யாகச் சிலரைப் பீடிக்கின்றது. எனவே, இம்மலைவின் வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகவே மேல் நாட்டு நூல்களின் துணை கொண்டே ஆராய்

வோம். உலகாயதக் கொள்கையும் அதின் மறுப்பும் சிவஞான சித்தியார் பரபக்ஷத்துள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவெனினும், மேற் கூறிய மலைவு மேல் நாட்டு அறிவியலின் போலித் துணைகொண்டு உலவுவதால் அவ்வறிவியலின் மெய்த்துணை கொண்டே அம்மலைவைத் தீர்ப்பதுதான் அறிவுடைமையாகும்.

ஐரோப்பாவில் கிரீஸ் தேசத்தில் டெமாக்ரிடஸ், எபிக்யூரஸ் என்பவர்களால் உலகாயதம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஓதப்பட்டது. என்றாலும், நியூடன் என்ற கணித சாஸ்திரியார் கண்டுபிடித்த மூன்று இயக்கச் சட்டங்கட்கு (Newton's Three Laws of Motion) முன்னர் உலகாயதத்துக்கு ஐரோப்பாவில் எவ்வித வலிமையும் ஏற்படவில்லை. மேற் கூறிய நியூடன் சட்டங்கட்கு முன்னர் வானத்தை நோக்குவோர் கடவுளின் கை வேலையையும் பெருமையையுமே ஞாயிறு, திங்கள், விண் மீன்கள் முதலியவற்றில் கண்டார்கள். நியூடன் முதன் முதலாக அவைகளின் இயக்கமெல்லாம் மூன்று சட்டங்களின்படியே நடக்கின்றனவென்று கண்டு பிடித்தார். உடனே சில அறிஞர்கள் இருப்புயந்திரங்களைப் போல்சில சட்டங்களுக்குட்பட்டு நடக்கும் உலகத்துக்கு ஒரு தனிமுதல்வன் எற்றுக்கு என்று ஏசத்தொடங்கினர். லாப்லேஸ் என்ற வானசாஸ்திரி எழுதிய வான நூலில் கடவுளைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே யில்லையே என்று நண்பர் ஒருவர் வினவ, “ஐய, அந்த மேற்கோளின் அவசியம் எனக்கு வேண்டியதில்லை” ((Sir, I have no need of that hypothesis) என்று அவர் கூறினர்.

டார்வின் என்ற அறிஞர் கூர்தல் முறையை (Evolution) விளக்கிய பின்னர் அறிவியற்றுறையில் உழைக்கும் அறிஞர் பலர் கடவுளில்லை யென்று பேரிரைச்சல் செய்யத் தொடங்கினர். “எண்பத்து நான்கு லட்சம் யோனி பேதங்களும் கடவுள் படைப்பல்ல ; ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக இயற்கையிலேயே தோன்றின” வென்றார்கள். “பறவைகளின் இறக்கைகளும் மக்கள் கண்களும் அதிசயிக்கக் கூடிய கடவுளின் விசித்திர வேலைகளல்ல; இயற்கையில் தோன்றியவைகளே” யென்றார்கள். உணர்ச்சி என்பது வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு எனும் மூன்றின் சேர்க்கையால் தோன்றும் சிவப்பைப்போன்றதென்றார்கள். (Consciousness is only an epi - phenomenon) ஓர் அடுக்குக் காகிதத்தை ஒரு புறத்தில் வைத்துவிட்டால் ஓர் அச்சு இயந்திரம் எவ்வாறு அவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அச்சடித்து, வெட்டி, மடித்து நியூஸ் பேபர் என்ற வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளாக மற்றொரு புறத்தில் தானே அடுக்கி விடுகிறதோ, அவ்வாறே இயற்கை யென்ற பெரியதொரு இயந்திரமும் உலக காரியங்களைப் பல சட்ட திட்டங்களோடு தானாக நடத்திவருகிறதென்று அவ்வறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். சுருங்கக் கூறின் அறிவு, இச்சை, செயல், உணர்ச்சி முதலியவைகளையுடைய (எனவே இம்மட்டிலாவது மக்களைப்போன்ற) ஒரு கடவுள் உலககாரியத்துக்குக் காரணரல்லர். ஆனால் இவைகளில்லாத வெறும் இருப்பு இயந்

திரம்போன்ற "இயற்கை" யென்பதே உலக காரியத்தை நடத்துகிறது யென்பதே இவர்கள் கூற்று.

இக் கொள்கையை ஒரு சிறிது நுணுகி ஆராய்ந்தால் இதிலுள்ள அறிவீனம் வெட்டவெளிச்ச மாய்விடும். அறிவு இச்சை செயல்களை யுடைய கடவுளைக் காரணனுகக் கொள்வது மக்கள் சாயலில் கடவுளை நமது மனம் படைக்கின்றதே தவிர வேறென்றுமில்லை யென்பது உலகாயதர் கூற்று. இதை ஆங்கிலத்தில் "Anthropomorphism" என்பார்கள். இக்குற்றம் இக்கொள்கையில் இருப்பதால் இதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்று உலகாயதர் கூறுகின்றனர். ஆனல் அவர்களது இயந்திர இயற்கை (Mechanomorphism) என்ற கொள்கையில் இதைவிடப் பெரியதொரு குற்றமிருப்பதை உலகாயதர் உணர்வதில்லை. மக்களது அறிவு, இச்சை, செயல்களைக் கொண்டே இயந்திரங்கள் ஆக்கப்பட் டுள்ளன; பல்சக்கரங்கள், சுற்றுகின்ற பல விசைகள் முதலியவற்றைக் காகிதத்தில் அச்சிட்டு, அதை வெட்டி, மடித்து, அடுக்குவதற்காகவே மனிதன் தனது அறிவு, இச்சை, செயல்களைக்கொண்டு அச்சு இயந்திரமாகத் திட்டம் செய்துள்ளான். அந்த முறையில் அந்த இயந்திரம் இல்லாவிட்டால் மேற்கூறிய வேலைகளை அது செய்யாது. மேலும் மேற்கூறிய இயந்திரமானது புத்தகமாகத் தைத்து, பைண்டு செய்வதற்கு உதவாது; வட்டமாகவோ, சித்திரங்க ளாகவோ காகிதத்தை வெட்டுவதற்கு உதவாது; காகிதப்பைகள் செய்ய உதவாது; வேறு எதற்கும் உதவாது. எனவே, ஒரு இயந்திரத்தைக்குறித்த ஒருதொழில்செய்வதற்காகப் படைப்பது மனிதனுடைய அறிவிச்சை செயல்களே. எனவே, (Mechanomorphism) என்ற இயந்திர இயற்கைக் கொள்கையில் மக்கட்சாயல் என்ற கொள்கை (Secondhand anthropo-morphism) ஒரு கை மாறியிருக்கிறது. ஆகவே ஒருகை மாறிய இரண்டாந்தர மக்கட்சாயற் கொள்கையை விட முதல் தரமான மக்கட் சாயற் கொள்கையே மேல் என்று கூறுவதில் எவ்வித தவறுமில்லை. இதைத்தான் பழைய காலத்தில் சைவ ஆன்றோர்கள் கடவுள் நிமித்தக்காரண ரென்றும் சித்துப் பொருள் இயக்கினலன்றிச் சடப்பொருள் இயங்காதென்றும் சுருங்கக் கூறினர்கள். ஒரு காரியத்துக்கு ஒரு காரணம் உண்டென்ற கொள்கையிலேயே மக்கட் சாயல் (Anthropomorphism) பொதிந்து கிடக்கின்றது. நெருப்பு காகிதத்தைச் சுடுகின்றதை நாம் கண்ணுல் பார்க்கின்றோம். சுடுகின்ற செயலே நாம் காண்பது. அச்செயலுக்கு நெருப்பு காரணம் என்பதை நமது அறிவு ஊகிக்கிறது. ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒவ்வொரு காரணம் உண்டென்பதே மக்கட்சாயற் கொள்கையாக முடிகின்றது. கான்ட் (Kant) என்ற தத்துவசாஸ்திரி இது மனத்தின் இயல்பு என்று கூறினர். (The human mind is so constituted that it cannot help making this kind of inference - cause and effect.)

நினைத்தல், பேசுதல், செய்தல் என்ற மனம் வாக்கு காயங்களின் தொழில்கள் மூன்றும் மக்கட்சாயலாக இருத்தலேயன்றி வேறு சாயலாக இருக்க முடியாது. நாற்காலி என்ற இடத்து, நான்கு கால்களையுடைய இருக்

கை யென்றே நாம் கூறவேண்டியிருக்கிறது. நான்கு கால்கள் என்று கூற வேண்டியது மட்டும் அவசியமே யொழிய கால்கள் என்றவுடனே எலும்பு, தசை, மயிர், நகம் முதலியவைகள் நாற்காலியின் கால்களுக்கும் உண்டு என்று கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அதேபோல், மலையின் சிகரம், ஊசியின் காது, எரியின்வாய், குடத்தின் கழுத்து என்று கூறவேண்டியிருப்பினும் சிகரத்தில்குடுமி, காதினுள்மென்தோல், வாயினுள் நாக்கு, கழுத்தில் நெஞ்சுக்குழி முதலியன இருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. இவைகளை இன்னும் விரிப்பில் மிகப்பெருகும். சுருங்கக்கூறின், மனிதன் உலகத்தைத் தனது அறிவு கொண்டு அளப்பவனும் ஆகிறான்; அளவுகோலாகவும் இருக்கிறான். (Man is both the measurer and measure of the Universe). எனவே, மக்களது மனம் மக்கட் சாயலாகவே சிந்திப்பதில் இழுக்கொன்றுமில்லை. அது மக்களறிவுக்கு இன்றியமையாத இயற்கையேயாம். (Anthropomorphism is inevitable in human thought). இவ்வாறு சிந்திப்பதில் நேரே மக்கட் சாயலாகக் கொள்ளாது மக்களாலாக்கப்பட்ட இயந்திரச் சாயலாகக் கடவுளைக் கொள்வதுதான் அறிவின்மை யென்பது இது காறுங் கூறிய வாற்றால் விளங்கு மென்று எண்ணுகிறேன்.

இனி ஆங்கிலத்தில் Reality என்று கூறப்படும் பொருள் என்பதை மூன்று கூறாக விவரிப்பது ஒருவகை மரபு. நமது நாட்டிலும் இப்பாகு பாடு உண்டென்பதைப்பின்னர் தெரிவிப்பேன். உண்மை (அல்லது அறிவு), அழகு, நன்மை (அல்லது அன்பு), என்ற மூன்றின் சேர்க்கையே பொருள் என்பது. (Truth, Beauty and Goodness are the component parts of Reality) இவற்றின் தன்மைகளை விவரிக்கும் இயல்களுக்கு முறையே அறிவியல், அழகியல், அன்பியல் என்று பெயர். (Science, Art and Religion) இவற்றுள் ஒரு இயலில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றொன்றில் கூறப்படமாட்டா. ஒரு இயலில் கூறப்படாத விஷயங்கள் உலகத்திலேயே இல்லை யென்று கொள்வது பேதைமையே யாகும். அறிவியல் ஒன்றினால் மட்டும் அறியக் கூடாத கடவுளை இல்லை யென்று கூறுவது, மேலே கண்டவாறு பெரும் பேதைமையே.

இவற்றுள் (Science) என்ற அறிவியலின் தொழில் பொருளை அளவிட்டுக் கூறுவது. (The realm of Science is quantity). அறிவியல் நுட்ப ஆராய்ச்சிச் சாலைகளில் எங்கு பார்த்தாலும் அளவைக் கருவிகளே நிறைந்து கிடக்கும் (A scientific research laboratory is full of measuring apparatus). அழகியல் (என்ற Art) பொருளின் தன்மை,குணம்அழகு முதலியவற்றை அளவிட்டுக்கூறுது, சிற்பம், ஓவியம், பாட்டு, ஆட்டம்முதலியவற்றின்மூலம் நமக்கு உணர்த்துவது. அன்பியல் (என்ற Religion) நன்மை தீமைகளையும் மக்கள் நடவடிக்கை நுட்பங்களையும் மக்களுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள பலவகைத் தொடர்புகளையும் பல வாழ்க்கை உதாரணங்களின் மூலம் நமக்கு உணர்த்தும் தொழிலுடைத்து.

இவை மூன்றற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை ஒருசிறு உதாரணங்கொண்டு விளக்குவாம். ஆதிமூர்த்தி பிள்ளை யென்பவரை நாம் அறியோம் என்று

வைத்துக் கொள்வோம். அறிவியலானது அவரது உயரம், பருமன், கழுத்தளவு, மூக்களவு, கையளவு, காலளவு, எடை, நிறம், பல், உதடுமுதலியவைகளைப்பற்றிய விவரங்கள், உடம்பிலுள்ள பல அடையாளங்கள் முதலியவற்றை வரையறுத்து அளவிட்டு போலீஸ் அறிக்கைகளில் விவரிப்பது போல் கூறும். அழகியலோவெனில், ஒரு புகைப்படம், சிற்பம், அல்லது எழுத்தோவியமாகச்செய்து அவரது தன்மை, குணம், நிலை முதலியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்தும். அவர் சிவபக்தரா யிருந்தால் படத்தில் விபூதி, உருத்திராக்க மணிந்து, தொழுதகை தலைமேலேறத் துளும்புகண் ணீருள் மூழ்கி, கருணைமிகுந்த பார்வையோடு விளங்குவர். அவர் கள்வர்தலைவனா யிருந்தால் கன்னக்கோலும் கறுப்புமேனியும் முறுக்கு மீசையும் முண்டாசும் திருட்டுப் பார்வையும் நெரித்த பற்களும் இழுத்துக்கட்டிய அரைக்கச்சையும் கொண்டு படத்தில் அச்சுறுத்துவர். அன்பியலோவெனில் புறத்தோற்றம், அகநெகிழ்ச்சி, தன்மை, குணம், செயல் முதலியவற்றில் கூடியவரையில் அவரைப்போன்ற மற்றொருவரைக் காட்டி நமக்கு அறிவுறுத்தும். தொல்காப்பியம் ஒரு சிறந்த அறிவியல் நூல்; மணிமேகலை ஒரு சிறந்த அழகியல் நூல்; பெரியபுராணம் ஒரு சிறந்த அன்பியல் நூல். உலகத்தி லுள்ள எல்லாவற்றையும் அளவுஎன்ற ஒன்றின் மூலமே அறியமுடியாது. மூன்றடி நீளமும் இரண்டடி அகலமுமுள்ள இரண்டு சரஸ்வதி படங்க ளுள்ளன. ஒன்றின் விலை ஒரு ரூபாய். மற்றொன்றின் விலை ஐந்து ரூபாய். இதிலிருந்து பின்னையது முன்னையதைவிட ஐந்து மடங்கு அதிகம் அழகுள்ளது என்று கூறமுடியுமா? ஒரு குற்றத்துக்கு மூன்று மாதம் தண்டனையும் மற்றொன்றுக்கு ஆறு மாதமும் விதிக்கப்பட்டால் பின்னைய குற்றம் இரண்டு பங்கு கொடியது எனலாகுமா? ஓர் உபாத்தியாயருக்கு முப்பது ரூபாய் மற்றொருவருக்கு அறுபது ரூபாய் சம்பளமென்றால் முற்கூறியவர் படிப்பு அரைப் படிப்பு; பிற்கூறியவர் படிப்பு முழுப்படிப்பு என்பாருண்டா? விரிக்கிற் பெருகும். Reality என்ற பொருளானது அளக்கக்கூடிய பகுதிகளையும் அளப்பரிய பகுதிகளையும் உடைத்து என்பதே அறிவுடைமையாம். எட்டிங்டன் என்ற பிரபல வானசாஸ்திரி பின்வருமாறு கூறுகின்றார் "தூல உலகம் சூக்கும உலகம் என்றபாகுபாடு மேற்போக்கானது; அதைவிட ஆழ்ந்தது அளப்புறும், அளப்பரிய பகுதிகளென உலகத்தைக் கூறிடுவதே" (I venture to say that the division of the external world into a material world and a spiritual world is superficial, and that the deep line of cleavage is between the metrical and the non-metrical aspects of the world —Prof. A. S. Eddington in "Science, Religion and Reality" edited by Needham-Sheldon Press-1925 at page 200., இவ்வாசிரியரே மற்றோரிடத்தில் விரிந்த அறிவியலின் குறுகிய திட்டமுடைய தொழிலை மிக அழகாகக் கூறுவதை மட்டும் திரட்டித் தந்து இப்பகுதியை முடிக்கிறேன். "Leaving out all aesthetic, ethical or spiritual aspects of our environment, we are faced with qualities such as massiveness, substantiality, extension, dura-

tion, which are supposed to belong to the domain of physics. In a sense they do belong; but physics is not in a position to handle them directly. The essence of their nature is inscrutable; we may use mental pictures to aid calculations, but no image in the mind can be a replica of that which is not in the mind. And so in its actual procedure, physics studies not these inscrutable qualities but pointer readings which we can observe. The readings, it is true, reflect the fluctuations of the world qualities; but our exact knowledge is of the readings, not of the qualities. The former have as much resemblance to the latter as a telephone - number has to a subscriber" (Eddington in the same book at p. 199.) சுருங்கக் கூறின் அறிவியல் மூலம் அளவைக் கருவிகளிற் காட்டப்படும் குறிப்புக்களை யறிகிறோமேயன்றிப் பொருளின் உண்மையான தன்மைகளை அறியமுடியாது. டெலிபோன் நெம்பருக்கும் அந்த நெம்பரையுடைய முதலாளிக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமையுண்டோ, அவ்வளவுதான் கருவிக் குறிப்புகட்கும் பொருளின் தன்மைகட்கும் உள்ளது என்பது மேலே கூறப்பட்டது.

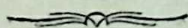
இம்மட்டில் மேனாட்டவர் ஆராய்ச்சியை நிறுத்தி நமது தேசத்தில் இப்பாகுபாடு எவ்வாறுளதென்பதை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். பொதுவாக ஹிந்து சமயத்தில் அறிவு, அழகு, அன்பு (Truth, Beauty & Goodness) என்பன முறையே, பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்ற திரிமூர்த்திகளாக உருவகம் செய்யப்பட்டன. பால் போன்ற இக்கொள்கையைக் கடைந்து சத்து சித்து ஆநந்தமென்ற முறையில் சுவையுறு நெய்யாகச் சைவ சித்தாந்தம் நமக்குத் தருகிறது. அறிவை நான்கு திசைகளினின்றும் வரும் செய்திகளைக் கொண்டு பெருக்கவேண்டும். அறிவின் உருவகமாகிய பிரமன் நான்கு முகங்களையுடைய திசைமுகனாயினான். வேதம் அறிவுக் களஞ்சியம் எனப்படும். பிரமன் வேதம்போம் வாயானென்றும் வேதவித்தென்றும் கூறப்படுகிறான். அறிவே புதிய கருத்துக்களையும் தோற்றங்களையும் செயல்களையும் உண்டாக்கும் ஆற்றலுடையது. எனவே, பிரமன் படைப்புத் தொழிலுடையான். அறிவின் சிறந்த சக்தி நாவன்மை. எனவே பிரமனும் தனது சக்தியை நாவில் வைத்துள்ளான். பிரமனது சக்தியாகிய சரஸ்வதியும் நாமகள், கலை மகள் எனப் பெயர் பெற்றாள். இன்னும் விரிப்பில் மிகப் பெருகும். இவ்வாறே அழகின் உருவகமாகிய விஷ்ணு பட்டுபீதாம்பரங்களோடும் கௌஸ்துப மணி முதலிய அணிகலன்களோடும் நீலமேக நிறத்தோடும் அழகுற விளங்குகிறார். அவரது சக்தியும் அழகுக்கு இலக்கான இலக்குமியே. பொருளின்றேல் அழகில்லை (உலக வழக்கில்). எனவே, அழகின் சக்தி பொருட் சத்தியாகவும் உள்ளாள். பொருளுக்கும் அழகுக்கும் நிலைக்களனாகிய விஷ்ணு காத்தல் தொழிலைச் செய்தலுமியல்பே. பொருளின்றிக் காத்தல் கைகூடாது. காத்தற் கடவுளுக்கே துஷ்டரைத் தொலைக்க அவதாரம் செய்யும் பொறுப்பும் ஏற்பட்டது மியல்பே. காத்தலுக்குத்

தோள் வலியும் அகன்ற மார்பும் தேவை. பலசாலிக்குப் பெரிய வலியுற்ற நுரையீரல்கள் (Lungs) இருத்தல் வேண்டும். அவைகளையுடையவன் அகன்ற மார்புடையவனாதல் வேண்டும். அவனது சக்தியும் மார்பிலே யுள்ளது எனக் கூறலாம். இம்முறையில் நோக்குங்கால் மகாவிஷ்ணுவும் சக்தியை மார்பில் வைத்துள்ளதும் பொருத்தமாகவே யிருக்கிறது. மேற்கொண்டு விரிப்பிற் பெருகும். இவ்வாறே சிவனுருவத்தையும் சிந்திக்கலாம். அன்புருவாகிய சிவன் தன்னுருவில் பாதியைத் தனது சக்திக்குத் தந்த நட்பத்தை நோக்குக. அழிப்பே இளைப்பாற்றல் என்ற காருண்யச் செயல். அழிவில்லாத உலகத்தில் நிற்பதற்கும் நிழல் கிடைக்காது. நமது முப்பதாவது பாட்டனார் முதல் நமது வரையில் கணக்கெடுத்தால் எத்தனை பேருண்டோ அத்தனை பேரும் உயிரோடிருந்தால் நமது வீட்டிலல்ல நமது ஊரிலேயே இடங் காணுமா ? எத்தனை காணிகளில் விளையும் நெல் ஒருநாள் சாப்பாட்டுக்காகும்? என்றெல்லாம் யோசித்துப்பார்த்தால் அழிப்புத்தொழிலின் கருணையும் அவசியமும் விளங்கும். எவ்வளவோ துன்பம், வறுமை, மனத்தளர்ச்சி, உடல் தளர்ச்சி முதலியன அழிப்பினால் தொலைகின்றன. எனவே, அன்பின் உருவகமாகிய சிவன் அழிப்பதும் அன்பின் செயலே. அவனது சத்தியும் அருட்சத்தியே. சிவனுடைய அணிகலன்களான தலைமாலை, பிறை, நாகம், புலித்தோல் முதலியனவும் பல அன்புச் செயல்களின் அடையாளங்களே. இவற்றின் விரிவை யெல்லாம் சிவ பராக்கிரமம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. மேற்கூறியவைகட்கு வேறு பல தத்து வார்த்தங்களும் ரஹஸ்யார்த்தங்களும் உள்ளன. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இது பொதுவான ஹிந்து சமயத்தில் சுருதி, மிருதி, இதிகாசம், புராணம் என்பவற்றால் கூறப்பட்ட விஷயம். "சிவம் சத்தி நாதம் விந்து" ....என்ற சித்தியார் சுபக்கச் செய்யுளிலும் இந்த உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி, சைவ சமயத்தில் சச்சிதானந்தப் பொருள் சோமாஸ்கந்த ரூபமாகவும் சிவலிங்க ரூபமாகவும் விளங்குவதை ஈண்டு விரிப்பில் மிகப் பெருகும். சதாசிவ ரூபம், சிவலிங்க மான்மியம் முதலிய நூல்களுள் இதன் விரிவைக் காணலாம்.

இது காறும் கூறியவாற்றால் அறிவியல், அழகியல், அன்பியல் என்ற மூன்றும் சேர்ந்தாலன்றி பொருளின் (Reality) முழுத்தன்மையை அறிய முடியாதென்றும், அறிவியல் ஒன்று கொண்டே கடவுளையாவது உலகத்தையாவது அறிய முயன்று அறியக் கூடாத விடத்துக் கடவுளில்லை யென்பது அறியாமையே யென்றும், அறிவு அழகு அன்பு மயமான கடவுளை (Reality as Truth, Beauty and Goodness) நமது நாட்டினர் திரிமூர்த்திகளாகவும் சச்சிதானந்தப் பொருளாகவும் ஓதுவது மேல் நாட்டு முறைக்கும் பொருத்தமுள்ளதே யென்றும் என் சிற்றறிவிற்கும் சிறு கால வளவைக்கும் தகுந்தவாறு விளக்கினேன். இத்துணை நேரம் மிகப் பொறுமையுடன் எனது புன்மொழிகட்குச் செவி மடுத்த உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றேன். சுபம்.

திரோதாயி

[கி. குப்புச்சாமி முதலியார்.]

திரோதாயி என்பது மறைத்தல் என்னும் பொருள்பட நிற்பது. அதாவது, ஆண்டவனுக்கு உள்ள பஞ்ச சத்திகளுள் ஒன்றாய், ஆன்மாக்கள் மும்மலங்களால் ஆகிய பிறத்தல் இருத்தல்களைச் செய்கின்ற காலத்து, ஆணவமலத் தொழிலால் யான் எனதென்னும் இருவகைப் பற்றுகொண்டு, போகங்களைத் துய்க்குங் காலத்து, நன்மையைத் தீமையென்றும், தீமையை நன்மையென்றும் என்னும்படி மறைப்பினைச் செய்து பின்னர் ஆன்மாக்கள் மெய்யுணர்வடைந்த காலத்து ஆன்மாவுக்கு உபகாரமாய்த் தன்னை யறிவதற்கும், தன் தலைவனை யறிவதற்கும் உபகாரியாக இருந்து, அநுக்கிரகத்துக்குத் துணையாகும் சத்தியாகும். இது ஆணவம் முதலிய மலங்களுக்குத் துணையாய் நின்ற காலத்து, ஆன்மாக்களின் அறிவைக் குறைத்தும், ஆன்மாக்களுக்குத் துணை நின்ற காலத்து ஆண்டவனை யறியச்செய்யும் மெய்யுணர்வாகியும் நிற்கும் சத்தியாம்.

இதனாலன்றோ ஆணவ மலத்தின் குறியாகிய முயலகனை ஊன்றி நிற்கும் திருவடியில் திரோதாயி உள்ளது என்பர். அதாவது, திரோதாயி சத்தியானது ஊன்றிய திருவடியில் நின்று ஆணவமல முதலியவைகளுக்கு முன்னர் உபகரிப்பதென்றும், பின்னர் ஆன்மாக்களுக்கு மெய்யுணர்வு வந்த காலத்து அவன் தூக்கிய திருவடியடைதற்கு நடுவாயுள்ளது என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன.

இதனை, சித்தியாருள் இரண்டாவது சூத்திரம் 87-வது செய்யுளில் "ஏயும்இம் மலங்கள் தத்தம் தொழிலினையியற்ற எவும், தூயவன் தனதோர் சத்தி திரோதான கரியது" என்பதனால் அறிதல்கூடும். அன்றியும், "பந்தமும் வீடுமாயினார்க்கு" "பந்தம் வீடு தரும் பரமன்" என்னும் திருவாக்குகளாலும் அறிதல் கூடும்.

இது அவன் திருவடியில் நிற்பது என்பது உண்மை விளக்கம் 37-வது செய்யுள், "தோற்றம் துடியதனில் தோன்றும் திதியமைப்பில், சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா, யூன்று மலர்ப்பதத்திலுள்ள திரோதம் முத்தி, நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு" என்பதனால் அறிதல் கூடும்.

சமாஜ ஆண்டு விழா அறிக்கை

நம் சமாஜத்திய இருபத்தேழாவது ஆண்டு நிறை விழா நடக்கவேண்டிய இடம், தலைவர், இளைஞர் மங்கையர் மகாநாட்டுத்தலைவர்கள், நடைமுறை முதலிய விவரங்களைத் தீர்மானிப்பதற்கு, சமாஜப் பொதுக்கூட்டம் ஒன்று சமாஜக் காரியாலயத்தில் 1932ஆு அக்டோபர்மீ 23உ ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5-30 மணிக்குக்கூடும். அன்று போதிய கூட்ட நிறைவெண் (quorum) இல்லாவிடில் அக்கூட்டம் அதேயிடத்தில் அதே மணிக்கு அடுத்த நாள் கூடும். அன்று வந்திருப்பவர்களைக்கொண்டு முடிவு செய்யப்படும்.

காரியதரிசி.

சிஞானபோத விளக்கம்

[கி. குப்புச்சாமி முதலியார்]

பதினோராஞ் சூத்திரம்

மேல் பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்பார்' என்றமையால், அவ்விதம்ஏகனாகி இறைபணி நிற்பார்க்கு, அறிவு இச்சை, செயல்கள் விடயத்திற்கு ஆவதோர் இயல்பு அங்கு இல்லாமையால், விடயமாவது ஒன்று இல்லைபோலும் என்னும் வாதிகளை நோக்கி, விடயித்தல் இல்லாத வழி புத்தர் கூறும் கூற்றைப்போல் சூனியம் எனக் கூறப்பட்டு, குணமாகிய அறிவு, இச்சை, செயல்கள் சூனியமாதலும், குணியாகிய ஆன்மாவும் சூனியமாய் முடியுமாதலால், அது கூடாமையின், அத்தொடர்புபற்றி விடயிக்கும்விதம் உணர்த்தும் விதத்தால், பாசநீக்கம், சிவப்பேறு என்னும் பயன் இரண்டனுள் மேற் சூத்திரத்துள் பாசநீக்கம் கூறியவர் இப்பதினோராஞ் சூத்திரத்துள் சிவப்பேறு கூடுதலாய நிட்டையினது இயல்பு இது என உணர்த்துவார்,

> " காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம் போற்
> காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
> அயரா வன்பின் அரன்கழல் செலுமே "

என்று கூறினர். (இதன் பொருள்.) காணுங்கண்ணுக்கு - காட்டக்காணுந தன்மையுடைய கண்ணுக்கு,காட்டும்-உருவத்தைக் காணும்படி அக்கண்ணோடு ஒன்றுசேர்ந்து நின்றுகாட்டி அவ்வுருவத்தைக் காண்கின்ற, உளம்போல் - ஆன்மாவைப்போல, காண - அறிவிக்க அறியும் இயல்பையுடைய ஆன்மா அவ்விடயத்தை யறியும்படி, உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின் - முதல்வன் அவ்வான்மாவோடு ஒன்றுசேர்ந்து நின்று அறிவித்து அறிந்து வருதலால், அயரா அன்பின் - அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது உறுதிகொண்டு செய்யும் அன்பினாலே, அரன்கழல் செலும் - அம்முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்தானு பூதியைத் தலைப்படும் (என்பதாம்.)

இவ்விதங் கூறுவதால், உயிரை இன்றியமையாத கண்ணனது, ஓர் உருவத்தைக் காணுமிடத்து, உயிரினுடைய உணர்வானது, கண்ணொளி எனவும் தானெனவும், வேற்றுமையில்லாது உடனாய்க் கலந்து நின்று, கண்ணுக்குக் காட்டிய அவ்வுருவத்தைக் கண்கண்டது என்றும், கண்ணைச் சேர்ந்து நின்ற உயிர்கண்டது என்றும் பிரித்தறிய வாராது, இரண்டனது காட்சியும் ஒன்றையொன்றுவிடாது அத்துவிதமாகி ஒருங்கே நிகழ்வதுபோல், முதல்வன் இல்லாது அமையாத உயிர் ஒரு விடயத்தை யறியுமிடத்து, முதல்வனது சிற்சத்தியானது, ஆன்ம சிற்சத்தி என்றும் தானென்றும் வேறு இல்லாது உடனாய், கலந்து நிற்க முதல்வனும் அவ்விதங் கலந்து நின்று ஆன்மாவிற்கு அறிவித்தது ஒன்றனை அவ்வான்மா அறிந்ததென்றும், அதனை அதிட்டித்து நின்ற தான் அறிந்தானென்றும் பிரித்தறியவாராது, இருவித அறிவும் ஒன்றை யொன்றுவிடாது, அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழும்விதஞ் செய்து

வரும் இவ்விவகாரம் பெத்தநிலையினும், முத்தி நிலையினும் ஒரு தன்மைய தாய் உண்டாவது ஒன்றுதலால், மேற்சூத்திரத்துள் கூறியபடி. ஏகனுகி இறைபணி நிற்கும் உயிர், முதல்வன் அவ்விதம் அத்துவிதமாய் விவகாரஞ் செய்து நிற்கும் உரிமையை நோக்குமாயின், நோக்குந்தோறும், நோக்குந் தோறும் இறைவனுகிய அப்பொருளின்கண் செல்லும் இச்சையானது அடங்காமல் மேற்கொண்டு நிற்குமாதலால், அவ்வழி அவ்விச்சையே தானுக விளங்கித் தோன்றும் பேரானந்தத்தை யநுபவிக்கப்படுமென்று, அறிவு, இச்சை, செயல்கள் மூன்றும் விடயிக்கும் விதத்தை யுணர்த்தி அதீத நிலையின் இயல்பினைக் கூறியவாருயிற்று.

இவ்வதீத நிலையின் இயல்பினை இப்பதினேராஞ் சூத்திரத்தின்கண் வைத்தது எற்றுக்கோவெனின், அத்துவிதநிலை இதுவென்று இனிது விளக்குவதற்கே யாகும். ஏனெனின், அத்துவிதம் என்பது, பேதப்பொருள் இரண்டில் தம்முள் பேதமிலாது அபேதமாதற்குரிய சம்பந்த விசேடமன்ருே! அது கருதியே, "அறிவொளிபோல் பிரிவறும் அத்துவிதம்" என்று புடைநூலாசிரியரும் கூறினர். ஆதலால், முதல்வனும் உயிரை அதிட்டித்து நின்றே எத்தொழிலுஞ் செய்வானுவன். ஏனெனில், உயிர் ஒன்றினை யறிதல், முதல்வன் உடனின்று அறிதல் மாத்திர மில்லாமல் அறிவித்தல் மாத்திரையாலும் அமைந்து நிற்பதால். இது கருதியே, திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப் பாவினுள்ளும், "தொண்டனேன் நினையுமா நினையே" "விரும்புமா விரும்பே" "தொடருமா தொடரே" என்றும், காரைக்காலம்மையாரும், "அறிவானுந்தானே ; அறிவிப்பான் தானே, அறிவாய் அறிகின்ருன் தானே" என்றும் கூறினர்.

இச்சூத்திரத்தினுள் "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல் காண வுள்ளத்தைக் காட்டக் காண்டல்" என்பது ஓரதிகரணமாகவும், அதனை, "அயரா அன்பில் அரன் கழல் செலும்" என்பது ஓரதிகரணமாகவும் ஆக இரண்டதிகரணங்களாகப் பங்கிட்டுள்ளவர் முதல்வனும் உயிர்களால் உணரப்படும் விடயத்தை உடனின்று உணர்வன்; உயிர்க்குக் காட்டும் உபகார மாத்திரையே அன்று என்னும் அத்துவித நிலை உணர்த்துதற்கு ஈண்டும் அவனும் அவற்றினது விடயத்தை வுணரும் என்று கூறினர். அதுவன்றி, இந்நூல் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தும், ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தும் "அவையே தானேயாய்" என்றும், "தாம்தம் உணர்வின் தமியருள்" என்றும் பொதுவகையால் சொல்லிய அத்துவித நிலையை இச்சூத்திரத்துக் காணும் உபகாரத்துள் வைத்து உணர்த்தி இனிது விளக்கியவாறும் ஆயிற்று.

அன்றியும், கண் ஜடப் பொருள் ஆகலானும், காண்டல் பயன் உயிர்க்கேயாகலானும், கண் ஒன்றைக் காணுங் காலத்து உயிரும் உடனின்று காண்டல் என்பது பொருந்தும் ; ஆயின், கண் போல் உயிர் ஜடப் பொருள் அல்லாமையானும், உணர்தல் பயன் உயிர்க்கேயாகலானும், அதனை யெடுத்துக் காட்டி முதல்வனும் அவற்றினது விடயத்தை யுணருமென்றல் அமையாது என்னும் வாதிகளை நோக்கிக் கூறுவார் " இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி யமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான்" என்று கூறினர். இதன் பொரு

ளாவது, விளக்கொளியானது கண்ணொளியோடு கலந்து அக்கண்ணொளியோடு பார்க்கும் உருவத்திலும் கலந்தாலன்றிப் பார்க்கவேண்டிய உருவத்தைப் பார்க்கவேண்டியதில்லாதது போல், அறிவிக்க அறியும் இயற்கையை உடைய உயிர்களும் முதல்வனுடைய உணர்வு தம்மொடு கலந்து நின்று தம்மோடுகூடச் சென்று விடயித்திலும் கலந்து நிற்குமாயின், அறிவு விளங்கி அறிய வேண்டுவனவற்றை யறியும் இயற்கையுடையனவே யல்லாமல், தனித்து அமையவும் ஆகாததாய்த், தனித்து ஒன்றனை விடயிக்கவும் மாட்டாததாய் உள்ளதால், அறிவு விளங்குதற்கண் மாத்திரமல்லாமல் விடயத்தைப்பற்றுமிடத்தும், முதல்வன் உடனின்று அறிதல் ஒரு தலை யாகும் என்பதாம். முதல்வனையின்றியமையாமையில் காட்டு முபகாரம் விளங்கினாற்போல, முதல்வனில்லாது ஒன்றையும் விடயியாமையில், காணுமுபகாரம் இனிது விளங்குமென்பார், "அவனையின்றி யமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான்" என்று கூறினர். இக்கருத்துப்பற்றியே, வழி நூலாசிரியரும்," எவ்விடத்தும் இறையடியை இன்றியமைந்தொன்றை யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்கள் ஈசன் தானுஞ், செவ்வியின்உளம் புகுந்து செய்தியெலாம் உணர்ந்து சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன், இவ்வுயிர்கள் தோற்றும் போதவனையின்றித் தோற்றா இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும், அவ்வுயிர்போல் நின்றிடுவனுதலானு மானடியை யகன்று நிற்பதெங்கேயாமே" என்றுங் கூறினர் என்றனர்.

இது கேட்ட வாதியொருவன், பரமுத்தியும் உயிர்க்கு விடயமாவது ஒன்று இல்லாமையால் வழி நூலாசிரியர் எவ்விடத்து மென்றது எவ்வாறு அமையும் என்னலும், அது கருதியன்றோ "சுத்த அனுபவத்தைத் துய்த்தல் அணு" என்றும், "ஒன்றினின்று உணருமுண்மை" என்றும் பிற ஆசிரியர்கள் கூறினர். ஆதலால் பரமுத்தியில் உயிர் சிவாநந்தானுபூதியை விடயித்தல் உண்டென்றும், அது முதல்வனையில்லாது ஆகாமையில், அம்முதல்வனும், அவ்விடத்து அவ்வநுபூதியை உடனின்று அறிவன் என்றும் கூறினாராயினர்.

இவ்விதங் கூறுதலும், "அவனும் அவற்றது விடயத்தை உடனின்று உணருவானுயின், அவற்றோடு அவனிடை அறிதலிடத்து உண்டாகும் வேற்றுமை யொன்றுமில்லை போலும்" என்னலும், அவனுக்குப் பதில் கூறுவார் போன்று, வேற்றுமையினையுங் காட்டி, காட்டிய அதனையும் வலியுறுத்துவார்,

"ஐந்தையும் ஒக்க வுணராத வற்றுணர்வ
தைந்தும்போல் நின்றுணரும் ஆகலான்—ஐந்தினையும்
ஒன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே எவ்வுலகும்
ஒன்றொன்றாப் பார்க்கும் உணர்ந்து"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, ஆன்மாவானது சுவை யொளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்று கூறுகின்ற ஐந்தினிடத்தேயும், ஐம்பொறிகள்போல் அதுவதுவாய்க் கலந்து நின்று, உணரும் தகுதியுடையதனை யுணரும் தன்மையுடைத்தாக இருத்தலால், அவ்வைம்புலன்களையும், ஒரே காலத்து உணர மாட்டாது. அவ்வைந்தினையும் ஒவ்வொன்றாய் அறிந்து அனுபவிப்பதாகும்.

அதுபோல சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ப் பலதிறப்படுதலில்லாமல், என்றும் ஒரு பெற்றியுடையதாகிய சிவம் எல்லா உயிர்களுடைய எல்லா விடயங்களேயும் பொதுவகையாய் ஒரு காலத்தே முழுவதும் உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் நின்று, சிறப்பு வகையானும் அறியும் என்றவாறு.

இவ்வாறு கூறுதலும், ஆன்மாவானது, ஐம்புலனை விடயிப்பதுபோல், முதல்வனை விடயிக்கின்ற காலத்தும் முதல்வன் அவ்விதமே உடனின்று தன்னைத்தான் விடயிப்பன் எனின், "ஆன்மாச்சிரயம்" என்னும் குற்ற மாகுமாதலால், அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணருமென்றல் எவ்விடத் துஞ் செல்லாது என்னும் வாதிகளை நோக்கி, அவ்விடத்தும் அவ்வாறு உணர் தல் உண்டு என்பதை யுணர்த்தி அதனை மேலும் வலியுறுத்துவார்,

> "ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
> போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினன்—ஏகமா
> உள்ளத்தின் கண்ணுனன் உள்குவா ருள்கிற்றை
> உள்ளத்தாற் காணுனே உற்று"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, "முதல்வனைச் சார்ந்த இடத்து அவ் வண்ணமேயாய் ஒரு திறப்பட்ட ஆன்மா அவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனது இரண்டு திருவடிகளை யுணரவே, அம்முதல்வன் அவ்வான்மாவுக் குப் பரபோகமாய் மேல் மேல் விளைகின்ற பொலிவினையுடையனுகலானும், அவ்விதம் உணருமிடத்து அவ்வான்ம ஞானத்தினிடத்து ஏகமாய் விட்டு நீங்காதவன் ஆகலானும், கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை அவரறி வோடு கூடி நின்று, அறியானே என்பதாம்.

இனி, ஏகமாகி நின்ருர்க்கு அவ்வியைபுபற்றி அறிவு, இச்சை, செயல் கள் மூன்றும் அவ்விடத்து விடயிக்கும் விதம் எவ்விதம் என்னும் வாதிகளை நோக்கி, இனிப்பத்தியினுல் மறவாது எத்த அவனது சீபாதத்தை யணையும் என்றனர். பின்னும் பத்தியினுல் மறவாது எத்தினும் அவனது சீபாதத்தை யணைதல் பரமுத்தியிலல்லாது முடியாது என்பாரை நோக்கி, "அவன் அன் னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப் பயன் விளைத்து நிற்றலான்" என்றனர். அதாவது அம்முதல்வன் வேறு நில்லாது செய்வோர் செய்வனவற்றை யறிந்து அவ்வச் செய்திக்குத்தக்க பயனை மிகச் செய்யலாயின், அவ்வப் போதே விளைவித்தும் அல்லாவிடத்துக் காலாந்தரத்தில் விளைவித்தும் உட னுய் நிற்பனுகலான், இனிப்பத்தியினுல் மறவாது எத்தவே, அம்முதல்வனது சீபாதத்தை யணையும் என்றனர்.

அது கேட்டவாதிகள் அரன்கழல் செல்லுதல் உடம்பை விட்டு நீங்கிய பின்னல்லாது, உடம்பையுடைய இடத்தும் கூடுமாயின், அது சூரியனது ஒளிபோல, பக்கத்தில் உள்ளார்க்கும் புலனுதல் வேண்டும் என்னலும், அது கூடாமையும் கூடும் விதமும் உவமை முகத்தான் விளக்கி ஏதுவை வலி யுறுத்துவார்,

> "அருக்கனேர் நிற்பினும் அல்லிருளே காணுர்க்கு
> இருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு ஈசன்—அருட் கண்ணுற்

பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோல்
நேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர்"

என்றனர். இதன் பொருளாவது, சூரியன் எல்லார்க்கும் ஒப்ப நின்றாலும், அவன் ஒளி தன்னொளி கொண்ட கண்ணுக்கே யல்லாமல் ஒளி யிழந்தார்க்கு இரவினிடத்துத் தோன்றும் இருள்போன்றே நிற்கும். அதுபோல, முதல்வனும், எவ்விடத்தும் ஒப்ப நின்றானெனினும் மலம் நீங்கிய முத்தர்க் கல்லாது அம்மலமுடையார்க்கு அவ்விறைவன் அம்மலத்தின் கண்ணேயே ஆவன். ஜீவன்முக்தரும், மற்றவர்போல், உடலோடு கூடியிருப்பாராதலால், பாசத்தாராகவே ஆவர். இதில் வேற்றுமை யென்னை யென்றால், ஏனைய தாமரைகளோடு ஒப்ப ஒன்றாக இருந்தாலும், பக்குவமுள்ள தாமரைகளைக் கூம்புதலை நீக்கி அலரச்செய்கின்றசூரியன்போல், மற்றவர்கள்போல், ஒருடம்பிலிருந்து வாழினும், பக்குவமென்னும் பருவமுடையாராய், பத்தியினால் தன்னை மறவாது உணர்வார்க்கு முதல்வன் தனது திருவருட் பார்வையால் பாசத்தை நீக்கி அறிவைஅலர்த்துவன். ஆதலால், ஜீவன்முக்தர் உடம்பொடு கூடியிருப்பினும் அவர் பாசத்தாரல்லர் என்பதாம்.

இவ்விதங் கூறுதலைக்கேட்ட வாதியானவன் நேசத்தினால் தன்னை யுணரும் ஜீவன்முக்தருக்குப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை விரியச்செய்தல் பாமுத்தியினல்லாமல் வேறு எக்காலத்துமில்லை என்று முரண்படக் கூறுதலும், அவனைநோக்கிப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை விரியச்செய்யும் முறைமை இவ்விதம் என்று உணர்த்தி அதனை வலியுறுத்திக் கூறுவார்,

"மன்னு மிருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னு மானே மலந்துரந்து—தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றான்"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, உயிரைத் தானாக்கிக் கொள்ளுமிடத்து உண்டாகிய இச்சை மிகுதியால் அவ்வுயிரோடும், நிலைபெறும் முதல்வன், கண்ணின்கண் நிலைபெறும் இருளை வளர்பிறைச் சந்திரனானவன் நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாக நீக்கி ஓட்டுவதுபோல், அவ்வுயிரிடத்து உள்ளதாகிய மலசத்தியை அவ்வப் பருவந்தோறும் சிறிது சிறிதாக சோபான முறையென்னும் படிமுறையில் நீக்கிப் பற்றறத் துறந்து காந்தக்கல் இரும்பினை இழுத்துத் தன் வசமாகச் செய்வதுபோல், மலம் அவ்விதம் துறக்கப்படுந்தோறும் அம்முறையை அச்சத்தி பதிவித்து உயிரைத் தன்னிடத்தே வலித்துக்கொண்டு தன் வசமாகச் செய்து வருஞ்செய்கையில் அவனுக்கு ஒருநாளுஞ் சலிப்பில்லை. அங்ஙனம் சலியாது செய்துவருதலால் அவன் விகாரியாவானுமல்லன். காந்தம்போல தனது சந்நிதிமாத்திரையில் செய்யும் அம்முதல்வன் என்பதாம்.

இதுகேட்ட பாடாணவாத சைவன் உயிருக்குக் குணம்போல அநாதியாயுள்ள சகஜமலம் என்னும் ஆணவமலம் அவ்வுயிரின் வேறாய்த் துறக்கற்பாலதன்றாதலால், மேற்செய்யுளில் மலம் துறந்து என்று கூறியது அமை

யாது என்னலும், அவனை நோக்கி அருத்தாபத்தி அளவையால் வலியுறுத்திக் கூறுவார்,

> "நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
> நசித்திலதே லொன்றாவ தில்லை—நசித்துமல
> மப்பணைந்த வுப்பினுள மணைந்து சேடமாங்
> கப்பின்றா மீசன் கழல்"

என்று அருளினர். இதன் பொருளாவது, அரன்கழல் செல்லுமிடத்து அதனைக் கெட்டு ஒன்றுமோ கெடாது ஒன்றுமோ, என வினவினார்க்குக் கெட்டு ஒன்றுமெனில், ஆன்மா கெட்டுப் போதலால் ஒன்றமாட்டாது; கெடாது ஒன்றுமெனின், கெடாத இடத்து, இரு பொருளாய் நிற்றலால் ஒன்றுமாறு இல்லை. ஆதலால் அருத்தாபத்தியளவையின் வண்ணம் உப்புதனது கண்டிப்பு நீங்கி நீரில் ஒன்றுவதுபோல, தனது ஆணவமலம் கெட்டொழிய ஆன்மா அரன்கழலைப் பொருந்தி அவ்வரன்கழற்குச் சேடமாகும். அவ்விதம் சேடமாகிய ஆன்மாவிற்கு மறுபடியும் பிரிவு இல்லை என்பதாம்.

இவ்விதம் நான்காஞ் சூத்திரம் முதல், இச்சூத்திரம் வரையில் கூறிய கேவலாவத்தை, சகலாவத்தை, சுத்தாவத்தை என்னும் முத்திறத்து அவத்தைகளுள் தன் இயல்புக்குக் கேடில்லாமலே நிற்குமென்பதை உவமையில் வைத்து முன் கூறியதை வலியுறுத்திக் காட்டுவார்,

> "பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
> தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோல்—முன்வாண்
> மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
> மலத்தி ரித்துச் செல்லும் வரத்து"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, சூரியன் காலைப் பொழுதில் மேகக் கூட்டத்தில் மறைந்தும், அம்மேகக் கூட்டம் சிறிது நீங்கியவிடத்துத் தன்னொளி யேகதேசமாய் ஒடுங்கிக் காணப்பட்டும், அம்மேகக் கூட்டம் பெருங் காற்றால் அடியுண்டு முழுவதும் விட்டு ஒழிந்த இடத்து, எவ்விடத்தும் தன்னொளியேயாகிக் காணப்படும் விதத்தைப்போல், அநாதியே தன்னறிவு மலத்தால் மறைந்து கேவலப்பட்டு, பின்பு கருவிகளோடு கூடி எகதேசமாய் அறிவு விளங்கி, ஐம்புலன்களை விடயிக்கும். பின்பு அம்மலத்தை முதல்வன் அருளால் பற்றறக்களைந்து, வியாபகமாகி அறிவு விளங்கி அவனது சீபாதத்தை யணைந்து சுத்தப்படும் என்பதாம்.

இதனால், கேவலத்தில் ஆன்மா மலச்சத்தியுள் முற்றும் ஒடுங்கலும், சகலத்தில் ஒரு சிறிது மலம் நீங்கி அறிவு விளங்கலும், சுத்தத்தில் முழுவதும் மலம் நீங்கி இறைவன் திருவடியை அடைதலும் கண்டோம். இங்கு மலம் நசித்தல் என்பது அதனுடைய மறைப்பின் சக்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படுகின்ற அளவேயன்றி, மலம் ஒழிந்து போதலென்பது அன்று.

பதினோராஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

சைவமும் உயர்குலமும்

உ
சிவமயம்

சிவாகம சங்கம்,
தேவகோட்டை,
19-9-32.

திருவாளர் - ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களுக்கு,
சென்னை.

அன்புள்ள ஐயா !

"திருநாளைப்போவார்" எனத்தலைப்பிட்டுச் "சித்தாந்த"த்தில் தாங்களெழுதியிருக்கிறகட்டுரையில் எனக்குத்தோன்றிய சிலவற்றைத் தங்களுக்கு நேரில் தெரிவித்துத் தங்கள் அருமையான மறுமொழியைப் பெற எண்ணி இக்கடிதத்தை யெழுதுகிறேன். தயவு செய்து வேற்றுமையாகக் கொள்ளாது மறுமொழி தருவீர்களென்று நம்புகிறேன்.

217-வது பக்கம் 2-வது பாராவில் "திருநாளைப்போவார் இருக்குலத்தவரும், ஏனைய உயர்குலத்தினரென்று செருக்கித்தருக்கி மலைவோரும்" என்றெழுதியிருக்கிறீர்கள்.

உயர்குலத்தினரை இவ்வாறு இழித்துக் கூறுதற்கு, தங்களுக்காவது தங்கள் குலத்தினர்க்காவது உயர் குலத்தினர் செய்த தீங்கென்னை ?

224-வது 2-வதுபாராவில் "தில்லைவாழந்தணர் நல்லொழுக்கமும் நற்சார்பும் உடையராய் நந்தனர் காலத்திலிருந்தமையால் இறைவன் திருவுளக் குறிப்பை நன்குணர்ந்து கொண்டனர்."

ஷை பக்கம் 4-வது பாராவில் "கல்நாருரித்தன்ன ஈரமிலா நெஞ்சுடைய தில்லை வாழ் ஐயர்கள்."

225-வது பக்கம் 4-வது பாராவில் "தில்லைவாழந்தணரும் உடன்செல்லச் சென்றெய்தி உள்புகுந்தார்." "ஈண்டு உம்மை இழிவு சிறப்பின்கண் வந்ததை நோக்குக."

இவை முன்னுக்குப் பின் முரண்படவில்லையா? உம்மைக்குத் தாங்கள் கொண்ட பொருள் பொருந்துமா? பொருந்துமாயின் இறைவன் திருவாக்கிற்கும், சேக்கிழார் திருவாக்கிற்கும், தாங்கள் மேலே கூறியதற்கும் முரண்படாதா?

தாங்களே இன்னொருமுறை சிந்தித்துப் பாருங்கள். விருப்பமிருந்தால் பிறரையுங் கேளுங்கள்.

"திருத்தொண்டத் தொகையில் முதலில் வைத்தோதப்படும் தில்லைவாழந்தணரை வேண்டுமென்றே குறை கூறுவதாக ஒருவரும் எண்ணுதல் கூடாது" என்று மெழுதியிருக்கிறீர்கள். வேண்டுமென்று குறைகூறுதல் தவறென்பதை உணர்ந்திருக்கின்ற தாங்கள் தயவுசெய்து எழுதியது சரியா என்பதைத் திரும்ப ஆராய்ந்து மறுமொழி தர வேண்டுகிறேன்.

தங்களன்பன் :
போ. முத்தய்யா.

உ
சிவமயம்

சென்னை,
10-10-32

சைவத்திருவாளர் - பொ - முத்தையபிள்ளை யவர்கட்கு,

பேரன்புமிக்க ஐயா,

தங்கள் கடிதத்தையும் எனது மறுமொழியையும் பல அன்பர்கட்கு உபயோகப்படும்படி இன்று "சித்தாந்தம்" பத்திரிகையில் வெளியிட்டுள்ளேன். "சாதி மெய்யன்பின் முன் நில்லாதென்பதையே இச்சரிதை வலியுறுத்தும். இவ்வொரு உண்மையை வலியுறுத்தவே இக்கட்டுரை எழுந்தது" என்று கட்டுரையின் நோக்கத்தை நான் கூறுவது தங்களுக்கும் உடன்பாடென் றெண்ணுகிறேன். இன்றேல் அதையும் மறுத்து வினவியிருப்பீர்கள். எனவே சாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் தாங்கள், சக்கையான சில

வாக்கியங்களை மட்டும் மறுப்பது சிறிது வியப்பாகவே உளது. எனினும் எனது மறுமொழி தருவல்.

"எனக்காவது என்குலத்தினர்க்காவது உயர் குலத்தினர்செய்த தீங்கென்னே?" என வினவுகின்றீர்கள். இவ்வினவி லிருந்து சைவ வேளாளர் குலத்தை உயர் குலமாகத் தாங்கள் கருதவில்லையோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. பிராமணரே யன்றிச் சைவ வேளாளரை யுள்ளிட்ட நான்கு "வருணத்தவரும்" உயர் குலத்தோரே யென்பது சிவஞான போதம் அ-ம் சூத்திரம் - க வது உதாரண வெண்பாவில் "நற்சார்பில் வந்துதித்து" சித்தியார் - ௨-ம் சூத்திரம் ௬௦-வது பாட்டில் "தவஞ்செய் சாதியினில்" என்பவற்றின் உரையால் இனிது விளங்கும். சிவஞான நூல்களைப் பயில்வதன் முன்னர் உயர்குலத்தினர் என்று செருக்கித் தருக்கி மலைவோர் கூட்டத்தில் நானும் ஒருவனுகவே இருந்தேன். அந்நூல்களைப் பயின்று வருவதின் பயனுகக் குலம் பற்றிய செருக்கு, தருக்கம், மலைவு முதலியவற்றைத் திருவருளின் துணை கொண்டு என்னால் இயன்றவரை அகற்றி வருகிறேன் என்பதைத் தங்களுக்கு மிக மகிழ்வுடன் அறிவிக்கிறேன்.

எனக்கும் என் குலத்துக்கும் உயர்குலத்தினர் செய்யும் தீங்கு மிகக் கொடியது. அது என்னவெனில் நானும் என் குலமும் அருட்டிக்கும் சைவசமயத்துக்குச் செய்யும் இடரே. அவ்விடர் குலம் காரணமாகச் செருக்கித் தருக்கி மலைவதேயாம். சித்தியார் ௨-ம் சூத்திரம் ௧௧-ம் பாட்டில் "வாழ்வெனும் மையல் விட்டு" என்பதற்கு வாழ்வாவன-குலம் இளமை கல்வி செல்வம் அதிகாரம் என்னுமிவை. மையல் - செருக்கு என்று சிவஞான சுவாமிகள் உரைத்துள்ளார்கள். எனவே, குலச் செருக்கை விட்ட பிறகே சைவமாம் சமயத்தைச் சாரவேண்டும். அச்செருக்கை விடாதவர்கள் விபூதிச் சைவர்கள், உருத்திராக்கச் சைவர்கள், சிவபூசைச் சைவர்கள் முதலிய கூட்டங்களி லிருப்பரே யன்றி சைவமாம் சமயத்தைச் சார்ந்தவரும் ஆகார் என்பது வெளிப்படை. சித்தியார் - அ-ம் சூத்திரம் ௧௧-வது பாட்டும் இதை வலியுறுத்தும். விரிக்கில் மிகப் பெருகும். சுருங்கக் கூறின் குலம் என்ற பேச்சு உள்ளவரையில் சைவத்தைச் சார்தலு மில்லை யென்பதே நான் சிவஞான சாத்திரங்களிற் கண்டது.

தங்கள் கொள்கை இதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதென்பதை நான் நன்கறிவேன். சித்தாந்தம் மலர் ௨-ல் தங்களுக்கும் உயர் திரு. மறைமலையடிகட்கும் நடந்த சொற்போர் தாங்கள் சென்ற ஆண்டில் "சிவநேசன்" 5-ம் ஆண்டு - ௨௨-வது வார வெளியீட்டில் "விநாச காலே விபரீத புத்தி" என்றெழுதிய கட்டுரை முதலியவற்றால் அது விளங்கும். மீண்டும் இச் சொற்போரைப் புதுக்க நான் விரும்பவில்லை. புதுப்பித்தலால் நிலைத்த பயன் விளையாதென்பதை நான் நன்கறிவேன்.

இனி, தில்லை வாழந்தணரைப்பற்றிய நான்கு வாக்கியங்கட்கு விடை தருகின்றேன். நல்லொழுக்கமும் நற்சார்பும் உடையவர்கள் ஈரமிலா நெஞ்சமும் பெற்றிருத்தல் கூடும். ஈர அன்பினராயின் ஆராத காதல் ஒப்பரிதாய் வளர்ந்தோங்க உள்ளுருகும் நந்தனாரைத் தில்லை வாழந்தணர்கள் இறைவன் கட்டளை பிறக்கு முன்னரே திருமன்றில் வரவழைத்திருப்பர். தில்லை வாழந்தணரும் உடன் செல்ல என்றவிடத்து உம்மை இழிவு சிறப்பென்பது வெளிப்படை. உலகுய்ய நடமாடும் எல்லையினைத் தலைப்பட்ட உடனே நந்தனார் விதேகமுத்தியடைந்தார். நடமாடும் கூத்தப் பிரானை நாடோறும் தொட்டுப் பூசனை புரியும் அந்தணர் அத்தருணம் முத்தி பெறாது பருவுடல்களோடு வியப்புற்றனர். இதை நோக்கினால் உயர்வும் இழிவும் யாண்டைய வென்பது புலனாகும்.

எனது நண்பர் பலர் இக்கட்டுரையைப் புகழ்ந்து பேசினர். எனது அருமைச் சிநேகிதர் திரு. சி. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் மட்டும் கட்டுரையின் நோக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டு "உயர் குலத்தினர் என்று செருக்கித் தருக்கி மலைவோர்," "விபூதி உருத்திராக்க மணிந்து தேவார திருவாசகங்களை ஊத்த குரலிற் பாடும் உயர் குலத்துப் புல்லுருவங்களுக்கு" என்ற சொற்றொடர்களை ஆக்ஷேபித்தார்கள். இச்சொற்றொடர்கள் உயர் குலத்தினரைப் புண்படுத்தும் நோக்கத்தோடு எழுதப்படவில்லை. "நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண் மேற் சென்றிடித்தற் பொருட்டு" என்ற நியாயம் பற்றி உயர் குலத்தினரின் செருக்கு மிகுதியைக் கடிவதற்கே உயர் குல நண்பன் ஒருவனால் எழுதப்பட்டனவென்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இங்ஙனம் :

தங்களன்புள்ள அடியார்க்கடியேன்,

ம. பாலசுப்பிரமணியன்.

உமாபதிசிவனுர் திரட்டியருளிய அருள்முறைத் திரட்டு உரை

[மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ.]

(இதழ் அ, 240-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

(விளக்கம்) 'பொல்லேன்' என்ற சொல் பொல்லாப்பு அல்லது பொல்லாங்கு என்ற பண்புப் பெயரடியாகப் பிறந்த உயர்திணை ஆண்பால் தன்மை ஒருமைக் குறிப்பு வினை முற்று. பொல்லாப்பு அல்லது பொல்லாங்கு என்ற சொல் குற்றம் என்னும் பொருளில் வந்தது. அல்லேன் - அன்மை என்னும் பண்புப் பெயரடியாகப் பிறந்த உயர்திணை ஆண்பால் தன்மை ஒருமைக் குறிப்பு வினை முற்று. குறி என்பது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். "குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்" என்று அடிகள் திருக்கொண்டீச்சரம் தேவாரப்பதிகம் கூ-வது பாட்டிற் கூறினமை காண்க. கோலமாய நலம் - கோலம்= உடல் உரு. நலம்=அழகு. கண்டாரால் விரும்பப்படும் உடல் உருவழகு. நான் பொல்லேன் - மேலே கோலமாய் நலம் என்று உடல் நலம் குறிக்கப்பட்டபடியால் நான் என்ற சொல்லுக்கு உயிர் நலம் என்று பொருள் கூறப்பட்டது. 'நான் பொல்லேன்' என்பதற்கு 'நான்' என்னும் அகங்காரம் உடைமையால் குற்றமுடையேன் 'என்றலும் பொருந்தும். அக்குற்றமும் உயிர் நலம் இல்லாத குற்றம் ஆதலின் பொருள் வேறுபடாது. நடுவே நின்ற விலங்கு - மக்களுக்கு அடுத்துக் கீழும், ஓரறிவு முதல் நான்கு அறிவுவரை உள்ள உயிர்களுக்கு மேலும் உள்ளன விலங்குகள் ஆதலின், அவை 'நடுவே நின்ற விலங்கு' எனக் கூறப்பட்டன. விலங்கு அலாது ஒழிந்தேன் அல்லேன்- இங்கே விலங்கு என்ற சொல் விலங்குப் பண்பைக் குறிக்கின்றது. ஒழிதல் - விடுதல். இலம் - பண்புப்பெயர். வறுமை. இத்தேவாரப் பாட்டின் கருத்துக்களை அடிகள் பிறர்க்கு அறிவுறுத்துதற்காகத் தம்மே லேற்றிக் கூறினுர் என்று நாம் நினைக்கவேண்டியதிருக்கிறது.

கருவுற்ற நாள்முதலாக உன்பாதமே காண்பதற்கு
உருகிற்றென் னுள்ளமும்நானுங் கிடந்தலந்தெய்த் தொழிந்தேன்
திருவொற்றியூரா திருவால வாயா திருவாரூரா
ஒருபற்றிலாமையுங் கண்டிரங்காய் கச்சியேகம்பனே. உரு

(உரை) கச்சி ஏகம்பனே - திருக்கச்சியேகம்பத்தில் (காஞ்சிபுரத்தில்) எழுந்தருளியிருக்கும் ஏகாம்பா நாதனே! திருஒற்றியூரா, திருஆலவாயா, திருஆரூரா - திருக்கச்சியேகம்பத்திலன்றித் திருவொற்றியூரிலும் திருவாலவாயிலிலும் திருவாரூரிலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனே! உன்பாதமே காண்பதற்கு - உன் திருவடிகளையே நான் பார்ப்பதற்கு, கரு உற்ற நாள் முதலாக - தாயாரது கருப்பையில் நான் உரு அடைந்த காலம் தொட்டு, என் உள்ளம் உருகிற்று - எனது மனம் அன்பினுல் உருகிக் கரைந்தது. நானும் கிடந்து அலந்து எய்த் தொழிந்தேன் - நானும் - உயிராகிய நானும் கருப்பையிற் கிடந்து துன்புற்று இளைத்தேன்; ஒருபற்று இலாமையும் கண்டு இரங்காய் - நின் திருவடிகளைத் தவிர வேறொரு பொருளிலும் நான்பற்றுவையாதிருத்தலை நீ அறிந்து என் மேல் இரக்கம் கொண்டு அத்திருவடிகளை எனக்குக் காட்டி அருளல் வேண்டும்.

(விளக்கம்) உன்பாதமே - ஏ இங்கே தேற்றப் பொருளில் வந்தது. என்னுள்ளமும் - உம் என்பது அசை நிலை. நானும் - இங்கே உம் என்பது எனது உள்ளம் அன்றி நானும்என இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. எய்த் தொழிந்தேன் - ஒழி, என்பது துணிவுப் பொருள் உணர்த்தும் விகுதி. எய்த்தேன் என்று பொருள்படும். திருவொற்றி

யூரான், திருவாலவாயான், திருவாரூரான் என்ற னகரமெய்யீற்று உயர்திணைப் பெயர்கள் எட்டாம் வேற்றுமை விளிப்பெயர்களாகும்பொழுது அவைகளின் ஈற்று னகரம் மெய்கள் கெட்டுத் திருவொற்றியூரா, திருவாலவாயா, திருவாரூரா என வந்தன.

பந்தித்த வல்வினைப் பற்றறப் பிறவிப்படு கடற்பரப்புத் தவிர்ப்பானைச்
சந்தித்த திறலாற் பணிபூட்டித் தவத்தை யீட்டிய தம் மடியார்க்குச்
சிந்தித் தற்கெளிதாய்த் திருப்பாதஞ் சிவலோகந் திறந்தேற்ற வல்லானை
வந்திப்பார் தம்மனத்தி னுள்ளானை வலிவலந் தன்னில்வந்து கண்டேனே.

(உரை) சந்தித்த திறலால் - (மானிட வடிவில் குருவாய் வந்து தனக்கும் உயிருக்கு முளதாகிய தொடர்பை உணர்த்திய பின் சிவோகம் பாவனை அஞ்செழுத்தோதல் முதலிய பயிற்சிகளினது பயனாக மலங்களினின்று நீங்கப் பெற்று) தன்னைத் தங்களுடைய உள்ளத்தில் விளங்கும் அருளொளியாகக் கண்டு அதனால் அடைந்த மெய்யுணர்வினது வலிமையால் ; பணிபூட்டி - அவனுடைய சரியைத் தொண்டைத் தன் முனைப் பின்றித் தாங்களாகவே மேற்கொண்டு செய்து ; தவம் ஈட்டிய தம் அடியார்க்கு - அதனால் சிவபுண்ணியத்தைத் தேடிச் சேர்த்து வைத்த தனது மெய் அடியார்களுக்கு ; பந்தித்த வல்வினைப் பற்று அற - அப்புண்ணியத்தால் அவர்களைப் பிணித்துக்கொண்டிருந்த வலிமையான நல்வினை தீவினைகளினது கட்டு முழுவதும் நீங்கவும் ; பிறவிப் படுகடற் பரப்புத் தவிர்ப்பானை - ஆழமும் பரப்புமுடைய பிறவியாகிய பெரிய கடலினின்றும் அவர்களை நீக்குகிறவனும் ; திருப்பாதம் சிந்தித்தற்கு எளிதாய் - தனது இரண்டு திருவடிகளை அவ்வடியார்கள் எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருத்தற்கு எளிதாயிருத்தலினால்; சிவலோகம் திறந்து ஏற்ற வல்லானை - அவர்களைச் சிவலோகத்திலே ஏறும்படி செய்து அங்கே தங்கியிருந்து சாலோகப் பேரின்பம் துய்க்கச் செய்யும் திறனுடையவனும் ; வந்திப்பார் மனத்தினுள்ளானை - தன்னை உண்மையான அன்புடன் வழிபடுகிறவர்களுடைய உள்ளத்தில் அவர்கள் அறிய விளங்கி யிருக்கிறவனும் ஆகிய சிவபெருமானை ; வலிவலத்தில் வந்து கண்டேனே - திருவலிவலம் என்ற தலத்திற்கு வந்து நான் கண்டு வழிபட்டேன்.

(விளக்கம்) இப்பாட்டு, சரியை நிலையிலுள்ள அடியார்களுக்குச் சிவபெருமான் அருள் செய்கின்ற திறத்தைக் கூறுகின்றது. சந்தித்த திறல் - சந்தித்தல் என்பது எதிர்ப்பட்டுக் காண்டல் : அதாவது உள்ளத்தில் விளங்கும் அருளொளியைக் காண்டல். இப்பாட்டில் சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் மந்ததரம் சத்திநிபாதம் கைவரப்பெற்ற சரியையாளரைக் குறித்தலால் (சிவத்தினுடன்) 'ஒன்றான' என்னாது (சிவத்தைச்) 'சந்தித்த' என உரைத்தருளினார். திறல் என்பது வலிமை. ஒளி என்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். 'சந்தித்ததிறல்' என்பது அடியார்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் அருளொளிவிளங்கப்பெற்று அதனால் உண்டாகிற சிவத்தினுடைய மெய் அறிவு வலிமை. பணிபூட்டி - பணி=தொண்டு. சிவனுடைய கருவியாகத் தன் முனைப்பின்றிச் செய்யும் சரியைத் தொண்டு. மூன்றாவது அடியில் சிவலோகம் அடையும் வீட்டின்பம் கூறப்பட்டிருத்தலால் இங்கே பணி என்பது சரியைத்தொண்டு என்று கூறப்பட்டது. பூட்டி=பிறருடைய ஏவுதலின்றித்தாங்களாகவே மகிழ்வுடன் செய்து. தவத்தை ஈட்டிய தம் அடியார்க்கு - தவம் என்ற சொல் இங்கே ஆகுபெயராய்த் தவத்தினால் செய்யப்படும் சிவபுண்ணியத்தைக் குறிக்கிறது - வல்வினைகளெல்லாம் சிவபுண்ணியத்தின் முன்பு தீயின் முன் பஞ்சுபோல ஆகின்றன ஆதலின், 'ஈட்டிய அடியார்' என்றார். அடியார்=சிவனுடைய திருவடிகளைச் சார்ந்திருப்பவர். உயிர்ப்பற்று பொருட் பற்றுக்களை விட்டு சிவனுடைய திருவடிகளாகிய திருவருளிலே பற்று உடையாராய் அத்திருவருளையே எப்பொழுதும் நினைத்துகொண்டிருப்பவர்கள் - 'தம் அடியார்' என்பதில் தம் என்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். 'மேலே தவிர்ப்பானை' என்று கூறியதற்கேற்பத் 'தன் அடியார்' என்றிருத்தல்

வேண்டும். பிறவிப்படகடற் பாப்பு - படு என்ற சொல் பிறவித் துன்பம் மிகுதியையும், பாப்பு என்ற சொல் அளவில் பிறவிகளையும் குறிக்கின்றன. எளிதாய் - என்பதிலுள்ள ஆக்கவினை காரணப் பொருட்டாய் வந்தது. சிவலோகம் திறந்து ஏற்றவல்லானை-மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் திருவாசகம் யாத்திரைப்பத்தில் "செடி சேருடலைச் செல நீக்கிச் சிவலோகத்தே நமை வைப்பான்" என்றும், "அடைவோம் நாம் போய்ச் சிவபுரத்து ளணியார்கதவ தடையாமே" என்றும் அடியார்களை நோக்கிக் கூறி யருளினமை காண்க. வந்திப்பார்தம் மனத்திலுள்ளானை - சிவனை வழிபடுதலின் பயன் வழிபடுகிறவர்களுடைய உள்ளத்தில் சிவன் விளங்கி நிற்பன் என்பதும், சிவன் உள்ளத்தில் விளங்க மலமும் அதற்கேற்ப நீங்கும் என்பதும் இதனாற்பெறப்படுகின்றன. உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ண மாகும் இயற்கைத் தன்மை உடையவை. ஆதலின் அவை சிவனைச் சாரச்சார அவனது தன்மையை அடைகின்றன. தம் - அசை. வலிவலந்தனில் வந்து கண்டேன் - காண்டல் என்பது இங்கே நம்போல்வார் ஊனக் கண்ணாற் சிவலிங்கத்தைத் திருக்கோயிலிற் காணு தல்போல்வதன்று; அகக்கண்ணால் சிவலிங்கத் திருமேனியைக் குறியீடாகக் கொண்டு சிவனுடைய தன்மையை அறிதலாகும். திருநாவுக்கரசு அடிகள், திருவாய்மூர்த் திருத் தாண்டகத்தில் "பாட அடியார் பரவக் கண்டேன் பதினெண் கணங்களும் பாடக்கண் டேன் திருவாய் மூரடிகளை நான் கண்டவாறே" என்று கூறியருளினமை காண்க. ஏ - ஈற்றசை.

கூசநீக்கிக் குற்றநீக்கிச் செற்றமன நீக்கி
வாசமல்கு குழலினார்கள் வஞ்சமனை வாழ்க்கை
ஆசைநீக்கி யன்புசேர்த்தி யென்பணிந்தே றேறும்
ஈசர்கோயி லெதிர் கொள்பாடியென்ப தடைவோமே. உஎ

(உரை) கூசம் நீக்கி - (சிவபெருமானை வழிபடுதற்கு) நாணுகையை நீக்கி; (மனம்) குற்றம் நீக்கி - மனதிலே உள்ள அவிச்சையாகிய குற்றத்தை நீக்கி; வாசம் மல்கு - குழலினார்கள் வஞ்சம் மனைவாழ்க்கை (மனம்) ஆசை நீக்கி - (அதுபற்றி உலக இன்ப நுகர்வின் பொருட்டு) மணம் கமழ்கின்ற கூந்தலையுடைய பெண்களுடன்கூடி வாழ்கின்ற கபடமான இல்வாழ்க்கைமேல் வைத்துள்ள மன ஆசையை நீக்கி; மனம் செற்றம் நீக்கி - (அவ்வுலக இன்ப நுகர்வு கிடையாதபொழுது) மனதில் எழுகின்ற வெகுளியை நீக்கி; அன்பு சேர்த்தி - (சிவபெருமானிடத்தில்) நிலையான அன்பு வைத்து; என்பு அணிந்து - (அயன் திருமால் இருவர்களுடைய) எலும்புகளை (முதுகின் மேலே) தரித்துக்கொண்டு; ஏறு ஏறும் - (ஊர்தியாக) அறவடிவாகிய எருதின் மேல் ஏறுகின்ற; ஈசர் கோயில் - சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கோயில்; எதிர் கொள் பாடி என்பது அடைவோம் - திரு எதிர் கொள் பாடியில் உள்ளது என்பது அறிந்து (அடியார்களாகிய நாம்) அங்கே சென்று வழிபடுவோம்.

(விளக்கம்) சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடின இந்தத் தேவாரப்பாட்டு வீடுபேற் றை விரும்பும் அடியார்கள் சிவபெருமானை எவ்வாறு திருக்கோயிலில் வழிபடுதல் வேண் டும் என்பதைக் கூறுகின்றது. கூசம் நீக்கி - கூச்சம் என்ற சொல் கூசம் எனக்குறுகி யின்றது. வணங்குதற்கு நாணுகை. அதாவது வணங்குதற்கு மனதில் விருப்பமில் லாது அதனால் உடலுறுப்புகள் நிலமுற வணங்குதல் முதலிய செயல்களைச் செய்தற்கு ஒருப்படாதிருத்தல். (மனம்) குற்றம் நீக்கி - குற்றம் என்பது இங்கே பஞ்சக்கிலேசக் குற்றங்களில் ஏனைய குற்றங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள அவிச்சை (அறியாமை)யைக் குறிக்கிறது. அவிச்சை என்பது நிலையான பேரின்பம் தரும் சிவபெருமானை நிலை யாயுள்ள மெய்ப்பொருள் என்றுணராது, நிலையில்லாத உலகத்தை மெய்ப் பொருள் என மயங்கி அறிதல். திருவள்ளுவர் இதனை மயக்கம் எனக் கூறு வர். செற்றம் என்ற சொல்லுடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்ட மனம், குற்றம்

என்ற சொல்லுடனும் சேர்த்துப் பொருளுரைக்கப் பட்டது. வஞ்ச மனை வாழ்க்கை (மனம்) ஆசை நீக்கி - உலக இன்ப நுகர்வுகளைக் குறியாக உடைய இல்வாழ்க்கை இன்பம் தருவதுபோலக் காட்டித் துன்பம் தருதலால் அது வஞ்சமனை வாழ்க்கை எனக் கூறப்பட்டது. அறநெறிப்பட்ட சிற்றின்ப இல்வாழ்க்கையானது உயிர்ப்பற்றும் பொருட்பற்றும் உடையதாதலின், அவ்விருப்புக்களையும் நீக்கி ஒருமை மனத்துடன் சிவபெருமானைப் பற்றி நிற்கும் அடியார்களுக்கு அவ்வில்வாழ்க்கைபொருந்தாது என்பார், 'வஞ்ச மனைவாழ்க்கை ஆசை நீக்கி' என்றார். அதே கருத்தைத் திருஞான சம்பந்த அடிகள் திருச்சோற்றுத் துறைப்பதிகம் முதலாவது பாட்டில், "செப்பநெஞ்சே நெறிகொள் சிற்றின்பந், துப்பனென் னாதருளே துணையாக, ஒப்பரொப்ப ரொளிகொள் வெண்ணீற் - றப்பர் சோற்றுத்துறை சென்றடை வோமே" என்றும், திருநாவுக்கரசு அடிகள் கோயில் பெரிய திருத்தாண்டகப் பதிகம் ௫ - வது பாட்டில் "மடவாரோடும் பொருந்தணை மேல்வரும் பயனைப் - போகமாற்றிப் பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லார்க் கென்றும் - பெருந்துணையை" என்றும் கூறியருளினர். மனம் என்றசொல் ஆசையுடனும் சேர்த்துப் பொருளுரைக்கப் பட்டது. மனம் செற்றம் - நீக்கப்படும் குற்றம் செற்றம் ஆதலின் செற்றமனம் என்பது மனம் செற்றம் எனமாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. குற்றம் (அவிச்சை) ஆசை செற்ற மனம் - இப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட இந்த மூன்று குற்றங்களும் பிரகிருதி மாயா உலகபோக நுகர்வுகளுக்கு ஏதுக்களா யிருப்பன வாகும். இக்குற்றங்கள் மூன்றும் சிவபெருமானை நேரே உணரும் மெய்யுணர்தலுக்குத் தடைகளா யுள்ளன. திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குறள் 36ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல் 10-வது குறளில் இம்மூன்று குற்றங்களையும் காமம் (ஆசை) வெகுளி (செற்றம்) மயக்கம் (அவிச்சை) எனக் கூறுகின்றார். சைவசமய நூல்களிற் கூறப்பட்ட அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, ஆசை, வெகுளி (செற்றம்) ஆகிய பஞ்சக் கிலேசங்களில் அகங்காரம் அவிச்சையிலும் அவா ஆசையிலும் அடங்கும். அவித்தையால் ஆசையும் ஆசையால் செற்றமும் உண்டாகின்றன. செய்யுள் ஆதலின் இம்முறை பிறழ்ந்து மூன்று குற்றங்களும் கூறப்பட்டன. அன்பு சேர்த்தி - இங்கே அன்பு என்பது வேண்டா தொன்றும் வேண்டாது மேவும் நிலையாயுள்ள அயரா அன்பு (Whole - hearted unchanging impersonal love). என்பு அணிந்து-என்பு என்பது அயன் திருமால் இருவர்களுடைய எலும்புகள். அவர்களுடைய ஆயுள்முடிவில் சிவபெருமான் அவர்களுடைய எலும்புகளைத் தமது முதுகின்மேலே தரித்தருளுகின்றார். "நங்கா யிதென்ன தவம் நாம்போ டெலும் பணிந்து - கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் என்னேடீ - கங்காள மா.மாகேள் காலாந் தரத் திருவர் - தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ" என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியருளி யிருத்தல் காண்க. எதிர்கொள் பாடி என்பது - என்பது என்ற சொல்லுக்கு முன் 'உள்ளது' என்ற சொல்லும் அதற்குப் பின் 'அறிந்து' என்ற சொல்லும் அவாய் நிலையான் வந்தன. அவை சொல்லெச்சங்கள். அடைவோம் - அடைந்து வழிபடுவோம் என்ற பொருளில் வந்தது. அது அடியார்கள் என்ற படர்க்கைப்பெயரையும் தன்னுடன் கூட்டும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று; நாம் என்ற தொகைச் சொல்லை எழுவாயாகக் கொண்டது. ஏ - ஈற்றசை.

௩. இருண்மல நிலை

மெய்ம்மையாம் உழவைச்செய்து விருப்பெனும் வித்தைவித்திப்
பொய்ம்மையாங் களையை வாங்கிப் பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பராகில் சிவகதி விளையு மன்றே. ௨௮

(உரை) மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து - (ஒருவர் அந்தக் கரணம் ஐம்புலன்களால் நுகரும் உலக இன்பமானது நிலையில்லாத சிற்றின்பம் என்றும் சிவனை அடைந்து

பெறும் இன்பமே நிலையான பேரின்பம் என்றும் தமக்குக் குரவன் அறிவுறுத்தின உண்மையைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிவுற அறிந்தபின்) சிவத்தன்மை என்னும் உழவைத் தமது உள்ளத்திலே உழுது; விருப்பு எனும் வித்தை வித்தி - அவ்வாறு உழுத உள்ளமாகிய நிலத்தில் சிவத்தை அடைதல் வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஆகிய விதையை விதைத்து; பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கி - அங்ஙனம் விதைத்த உள்ளமாகிய நிலத்தில் முளைத்து வளர்ந்த சிவத்தன்மையாகிய பயிருடன் வளர்ந்திருக்கிற பழைய மலவாசனையாகிய களையைப் பிடுங்கி எறிந்து; பொறை எனும் நீரைப் பாய்ச்சி- அவ்வாறு வளர்ந்த சிவத்தன்மையாகிய பயிர் காய்ந்துபோகாதபடி பிராரத்துவ வினையால் உடலுக்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்தல் என்னும் நீரைப் பாய்ச்சி; தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு - அங்ஙனம் வளர்ந்து முதிர்கின்ற சிவத்தன்மையாகிய பயிரிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற சிவத்தையும் அச்சிவத்தினுள்ளே ௩௬ தத்துவக் கூட்டங்களிலிருந்தும் வேறாக விளங்குகிற தம்மையும் (உயிரையும்) உணர்ந்து; தகவு எனும் வேலி இட்டு - அங்ஙனம் சிவத்தினுள் விளங்குகிற தம்மிடத்தில் உயிர் உணர்வு (தற்போதம்) வந்து பொருந்தாதபடி தாம் சிவத்தைவிட்டுத் தனித்து நில்லாத சேடப்பொருள் என்ற உரிமையை நினைந்து அஞ்செழுத்தோதல், சிவோகம் பாவனை செய்தல் ஆகிய வழிகளால் தடுத்துக் காத்து; செம்மையுள் நிற்பர் ஆகில் - சிவத்தினுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் அத்துவித நிலையில் நிலைத்து நிற்பாராயின்; சிவகதி விளையும் - சிவபோகமாகிய தானியம் (பலனாக) விளையும்.

இந்த அருமையான தேவாரப்பாட்டு, சிவம் நிலையான பேரின்பம் தரும் மெய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்த ஒருவர் அப்பேரின்பத்தை அடைதற்குத் தமது உள்ளத்தில் என்ன சாதனங்கள் செய்தல் வேண்டும் என்னும் அநுபவ உண்மையை, உழவன் ஒருவன் தனது நிலத்தில் உழுது தானியம் விதைத்துப் பயிர் செய்து தானியம் விளையச் செய்கிற உருவகத்தில் வைத்துக் கூறுகின்றது. இதனால் சைவசமயம் செயல் முறைச் சமயம் என்பதும், சைவ சமயத்தில் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கூறப்படும் பேரின்பமானது எவராலும் தமது முயற்சியால் இம்மையிலேயே பெறப்படும் என்பதுங் கூறப்படுகின்றன. இந்தப் பாட்டிற் கூறப்படும் உழவன் தொழில் உருவகம், பரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம் ௧௭-வது பாட்டிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

(விளக்கம்). மெய்ம்மை ஆகும் உழவைச் செய்து - மெய்ம்மை = சத்துத் தன்மை, உண்மைத் தன்மை, சிவத்தன்மை. (Reality) உழவைச் செய்தல் என்பது விதை விதைக்க நிலத்தை உழுது பண்படுத்தல்போல சிவத்தன்மையை அடையச் செய்யப் பயன் கருதாது மனம் மொழி மெய்களால் செய்யப்படும் செயல்களைப் பயின்று பயின்று உள்ளத்தைப் பண்படுத்தல் ஆகும். விருப்பு எனும் வித்தை வித்தி - விருப்பு - சிவத்தை அடைதல்வேண்டும் என்னும் பெரும் விருப்பம் (Intense desire). என்றும் என்பது எனும் எனக்குறுகி நின்றது. பின்னே வருகிற எனும் என்பதற்கும் இவ்வாறே கொள்க. விதை விதைத்தல் - என்பது ஒரு உழவன் தான் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிற தானியத்தைத் தனது நிலத்தில் விதைத்தல்போல, சிவத்தை அடைந்து பேரின்பம் பெற விரும்புகிறவர் அக்கருத்தைத் தமது உள்ளத்தில் உண்டாகச் செய்தல். பொய்ம்மை ஆம் களையை வாங்கி - பொய்ம்மை = அசத்துத்தன்மை, மலத்தன்மை, (Unreality) பொய்ம்மையாம் களையை வாங்குதல் என்பது உழவன் தான் விதைத்துப் பயிர் வளர்ந்திருக்கிற நிலத்தில் அப்பயிர் வளம்பெற உண்டாகும் பொருட்டு அதனுடன் சேர்ந்திருக்கிற களைகளைப் பிடுங்கி எறிதல்போலப் பேரின்ப விருப்பர், சிவத்தன்மைக் கருத்து உண்டாயிருக்கிற தமது உள்ளத்தில் அக்கருத்துத்தடையின்றிப் பெருகி வளரும் பொருட்டு அதனிடத்தில் சேர்ந்துள்ள பழைய மலவாசனையை நீக்குதல். பொறை எனும் நீரைப் பாய்ச்சி - பொறை = எடுத்த உடலில் பிராரத்

அவ வினையாலுண்டாகும் துன்பங்களை வெறுக்காது அமைதியுடன் பொறுத்தல். இனம் பற்றிப் பிராரத்துவ வினையால் வரும் இன்பங்களையும் விரும்பி மகிழ்ச்சி அடையாது நுகருதலும் கொள்ளப்படும். இவ்வெறுப்பு விருப்புக்கள் வழியில் பழைய மலவாசனை உள்ளத்திற் புகுந்து சிவத்தன்மையைக் கெடுக்கும் ஆதலின், "பொறை என்னும் நீரைப் பாய்ச்சி" என்றார். "கமையெலாமுடையராகிக் கழலடி பரவுந் தொண்டர்க் - கமைவிலா அருள் கொடுப்பர்ஐயன் ஐயாற்றனார்க்கே" என அடிகள் திரு ஐயாறு திருநேரிசைப் பதிகத்தில் கூறியிருத்தல் காண்க. பொறை எனும் நீரைப் பாய்ச்சுதல் என்பது உழவன் தன் நிலத்தில் வளர்ந்திருக்கிற பயிர் கருகாது வளரும் பொருட்டு அந்நிலத்துக்கு நீரைப் பாய்ச்சுதல் போல, பேரின்ப விருப்பர் தமது உள்ளத்தில் பெருகி வளருகின்ற சிவத்தன்மை குன்றாதபடி தமக்குப் பிராரத்துவ வினையால் வரும் துன்ப இன்பங்களை உள்ளத்தில் யாதொரு எதிர்ப்பும் **(Reaction)** உண்டாகாதபடி வெறுப்பு விருப்புக்களின்றி அமைதியாய் நுகருதல். தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு - தம்மையும் என்பதிலுள்ள 'உம்' இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மையாகச் சிவத்தை நோக்கிக் காணுதல் அன்றி என்னும் பொருள்பட நின்றது. தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு என்பது உவமம் வெளிப்படக் கூறப்படவில்லை. தம்மையும் நோக்கிக் காணுதல் என்பது உழவன் தனது நிலத்தில் வளர்கிற பயிரிடமிருந்து தானியக் கதிர்களை வெளிப்படக் காணுதல்போல, பேரின்ப விருப்பர் தமது உள்ளத்தில் பெருகி வளரும் சிவத்தன்மையிலிருந்து சிவமும் அச்சிவத்தினுள்ளே அடங்கித் தாமும் (உயிரும்) வெளிப்பட்டு விளங்கக் காணுதல் ஆகும். முன் சிவமும் தாமும் வெளிப்படாமல் இப்பொழுது வெளிப்பட்டு விளங்குதற்குக் காரணம் மலம் நீக்கமும் அதுபற்றி மெய்ஞ்ஞானமும் (அருளறிவும்) உண்டாதலாகும். இக்கருத்தைப் பட்டணத்துப் பிள்ளையார் திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவையில் " நின் - தெய்வத் திருவருள் வந்து கிடைத்தலின் - மாயப்படலங் கிழித் தூய - ஞானநாட்டம் பெற்றபின் யானும் - நின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலும் - என்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டேன் - நின்னிலை யனைத்தையுங் கண்டேன் என்னே - நின்னைக்காணு மாந்தர் - தன்னையுங் காணுந் தன்மை யோரே". என்று கூறியருளினமை காண்க. தகவு எனும் வேலி இட்டு - தகவு, உரிமை. தகவு என்னும் வேலி இடுதல் என்பது, உழவன் தானியக் கதிர்களை உடைய பயிர்களுள்ள தன் நிலத்தில் மாடு முதலாயின வந்து பயிர்களைத் தின்று சேதப்படுத்தாத வண்ணம் நான்கு பக்கங்களிலும் வேலிபோட்டுத் தடுத்தல்போலப் பேரின்ப விருப்பர் தம்முடன் (உயிருடன்) சிவத்தை விளங்கக் கண்ட தமது உள்ளத்தில் உயிருணர்வு (தற்போதம்) தோன்றி அவ்விளக்கக் காட்சியைக் கெடுக்காதபடி தாம் ஆண்டானாகிய சிவத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்து நில்லாத அடிமைப் பொருள் என்னும் தமது உரிமையை நினைந்து அஞ்செழுத் தோதல், சிவோகம் பாவனை செய்தல் ஆகிய வழிகளால் தடுத்துக்காத்தல் ஆகும். "சிவமான சிந்தையிற் சீவன் சிதைய" என்று திருமூலர் கூறுதல் காண்க. (2428). செம்மையுள் நிற்பராகில் - செம்மை=ஒற்றுமை. செம்மையுள் நிற்றல்=உயிர் சிவத்தினுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றல் - இதிலும் உவமம் கூறப்படவில்லை. உவமப்பொருள் மாத்திரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உழவன் தன் நிலத்திலுள்ள தானியப்பயிர்க் கதிர்களைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பார்த்து அவைகள் முதிர்ந்துவிளையுமாறு செய்தல்போல, பேரின்ப விருப்பர் தமது உள்ளத்தில் அடைந்திருக்கிற அத்துவித அநுபவ நிலையில் உறைத்து நின்று அதனை முற்றும் வண்ணம் செய்தல் என உவமமும் உவமப் பொருளும் விரியும். சிவகதி விளையும் - சிவகதி=சிவபோகமாகிய பலன். இதுவும் உவமம் வெளிப்படக் கூறப்படவில்லை. உழவனுடைய நிலத்தில் தானியக் கதிர்கள் விளைந்து தானியத்தை அவனுக்குப் பலனாகக் கொடுத்தல்போல, பேரின்ப விருப்பருடைய உள்ளத்தில் முற்றிய அத்துவித அநுபவ நிலை அவருக்குப் பேரின்பத்தைப் பலனாகக் கொடுக்கும் என உவமமும் உவமப் பொருளும் விரியும். அன்று - ஏ - அசை நிலைகள். ஒருவர் (பேரின்ப விருப்பர்) 'உழ

வைச்செய்து வித்தை வித்திக் களையைவாங்கி நீரைப்பாய்ச்சி நோக்கிக்கண்டு வேலியிட்டுச் செம்மையுள் நிற்பாராயின் சிவகதிவிளையும்' என முடிக்க. சிவகதி-எழுவாய். விளையும் - பயனிலை. உள்ளத்தில் (சிந்தையில்) வைத்து உயிர் சிவனைக் காணுதலைப் பற்றித் திருமூலர் திருமந்திரத்தில், "சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை-சிந்தையினுள்ளே சிவனும் வெளிப்படும்-சிந்தைதெளியத் தெளிய வல்லார்கட்குச்-சிந்தையினுள்ளே சிவனிருந்தானே" என்று கூறியருளினர். "செறிவிலேன் சிந்தையுள்ளே சிவனடி தெரியமாட்டேன்" என்றும், "ஊனையே கழிக்க வேண்டில் உணர் மின்கள் உள்ளத்துள்ளே" என்றும், "சிந்தையுள் சிவமதானார் திருச்செம்பொன் பள்ளியாரே" என்றும், திருநாவுக்கரசு அடிகள் பிற இடங்களிலும் கூறியருளினமை காண்க. இப்பாட்டில் "மெய்ம்மையாம் உழவைச்செய்து, விருப்பெனும் வித்தைவித்தி, பொய்ம்மையாங்களையை வாங்கிப் - பொறையெனும் நீரைப்பாய்ச்சி" என்பவற்றால் ஞானத்தில் சரியையும் சிவஞான போதம், அ-ம் சூத்திரக் கருத்தும், தம்மையும் நோக்கிக்கண்டு, தகவெனும் வேலியிட்டு என்பவற்றால் சிவஞானபோதம் கூ-ம் சூத்திரக்கருத்தும், ஞானத்தில் கிரியையும் செம்மை யுள்நிற்பாரகில் என்பதனல் சிவஞான போதம் க0-ம் சூத்திரக் கருத்தும், ஞானத்தில் யோகமும், சிவகதி விளையும் என்பதனல் ஞானத்தில் ஞானமும் கக-ம் சூத்திரக் கருத்தும் கூறப்பட்டன.

உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகழியாக
மடம்படும் உணர்நெய்யட்டி உயிரெனுந் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்துநோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே. உ௬

(உரை) உடம்பு எனும்மனை அகத்துள் - (ஒருவன் தன்னுடைய) உடம்பு என்று கூறப்படும் வீட்டினுள்ளே ; உள்ளமே தகழியாக - உள்ளத்தை அகலாக வைத்து; மடம் படும் உணர் நெய் அட்டி - (அந்த உள்ளமாகிய அகலில்) அறியாமையைக் கெடுக்கின்ற தெளிவு உணர்வு என்னும் நெய்யைப் பெய்து ; உயிர் எனும் திரிமயக்கி - அந்த நெய்யில் உயிர் என்னும் திரியைக் கூடும்படி செய்து ; இடம்படு ஞானத்தீயால் - அந்த உயிர் என்னும் திரியில் எரிகிற வியாபக அறிவு என்னும் தீ ஒளியால் ; எரிகொள - (உடம்பு ஆகிய வீடு முற்றும்) ஒளி நிறைந்திருக்க ; இருந்து நோக்கில் - அமைதியாக (சிவபெருமானுடன் ஒன்றி) இருந்து அகக்கண்ணினலே பார்த்தால்; கடம்பு அமர் காளை தாதை - கடம்பமரத்தடியிலே வீற்றிருக்கின்ற குமாரக் கடவுளுடைய தந்தையாகிய சிவபெருமானுடைய ; கழல்அடி காணலாமே - வீரத்தண்டை அணிந்த இரண்டு திருவடிகளையும் உணர்ந்து பேரின்பம் அடையலாம்.

(விளக்கம்) இந்தத் தேவாரப்பாட்டு சிவபெருமான் உயிரின் உடம்பினுள்ளே இருக்கின்றான் என்றும், அவன் உடம்பினுள்ளே யிருந்தாலும் உடம்பை உறைவிடமாகக் கொண்டிருக்கிற உயிர் அறியாதபடி மறைந்திருக்கின்றான் என்றும், அவ்வாறு உடம்பினுள்ளே மறைந்து விளங்காமலிருக்கிற சிவபெருமானைக் கண்டு அவன் திருவடிகளை அடைதலுக்கு அவ்வுயிர் யாது செய்தல் வேண்டும் என்றும், உடம்பைக் குடியிருக்கிற வீடாக உருவகஞ் செய்து கூறுகின்றது. உடம்பு எனும் மனைஅகத்து - என்னும் என்பதுஎனும் எனக்குறைந்தது - என்று கூறப்படும். மனை அகத்து=மனை உள்ளிடத்து; உள்ளம் - உள்+அம், உடலினுள்ளேயிருக்கிற கருவி யாதலால் உள்ளம் எனப்பட்டது. உள்ளுதற் கருவி யாதலின் உள்ளம் ஆயிற்றெனலும் பொருந்தும். உள்ள மானது உயிரினைத்து உய்த்துணர்ந்து அறிகின்ற கருவி. உள்ளம், மனம், சிந்தை நெஞ்சு என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். உள்ளமே என்பதிலுள்ள ஏ-பிரி நிலைப் பொருளில் வந்தது. அது சிவத்தை உணரும் கருவியாயிருத்தலால் ஏனைய கருவிகளினின்றும் பிரித்துக் கூறப்பட்டது. மடம்படும் உணர் - மடம் என்பது உலகத்தை மெய் என்றும் சிவத்தைப்

பொய் என்றும் மயங்கி அறியும் உலக அறிவு - அவித்தைஅறியாமை படுதல்கெடுதல் உணர் = உணர்வு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். உலகத்தை நிலையில்லாத பொருள் என்றும்சிவத்தை மெய்ப்பொருள் என்றும் சிந்தித்துத்தெளிதலால் உணரும் தெளிவறிவு (Intuition). இது சிவபெருமானுடைய சிறப்பியல்பை உணரும் தெளிவறிவு. உயிர் எனும் திரிமயக்கி - உயிரினிடத்துத் தெளிவறிவு உண்டானபொழுது அதனிடத்து சிவத்தின் வியாபக அருள் ஒளி வந்து சேர்தலால், அது திரி என உவமிக்கப் பட்டது - மயக்குதல் - கூட்டுதல், சேர்த்தல். இடம்படும் ஞானத்தீ - வியாபக அறிவாகிய தீ ஒளி. தீ என்பது இங்கே தீ ஒளியைக் குறிக்கிறது. சிந்தித்துத் தெளிந்ததனு லுண்டாகும் தெளிவு அறிவும் (குறைந்த) ஞானமாதலன்றி முற்றிய அநுபவ ஞானமாகாமையால் வீட்டின்பம் அடைதற்கு சிவத்தினுடைய அருட்பேரொளியாகிய வியாபகஅறிவு அத்தெளிவறிவுடன் கலத்தல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. கடம்பு அமர் காளை - முருகக் கடவுள். எப்பொழுதும் இளங்குமரன் ஆதலின் அவனைக் காளைஎன்று அடிகள் கூறினர். கழல் - அடியார்களுடைய இடரை ஒழிக்கும் வீரத்தையும் அவர்களுக்கு வீட்டின்பம் கொடுக்கிற கொடையையும் குறிக்கிற கால் அணி. காணல் - உயிர் சிவத்தினுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து மெய்அறிவால் உணர்தல். அவ்வாறு உணர்தலே பேரின்பம் அடைதல் ஆதலின் காணல் என்பதற்கு உணராது பேரின்பம் அடைதல் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. ஏ - ஈற்றசை. ஒருவன் தான் குடியிருக்கிற வீட்டில் ஒரு அகல் வைத்து அதில் நெய் பெய்து திரி இட்டு அத்திரியில் விளக்குப் பொருத்த, அவ் விளக்கொளி அவன் கண்ணொளியுடன் கலந்து அவ்வீட்டினுள் முன் மறைந்துகிடந்த ஒரு மாணிக்கத்தை அவனுடைய புறக்கண்களுக்குத் தெளிவாய் விளக்குதல்போல, ஒருவன் தனது உயிர் உறைவிடமா யிருக்கிற உடலிலே யுள்ள உள்ளத்தில் சிவபெருமானுடைய சிறப்பியல்பைச் சிந்தித்துத் தெளிய அத்தெளிவு அறிவுடன் சிவபெருமானுடைய வியாபக அறிவு சேர்ந்து அவனுடைய அகக்கண்ணுக்கு முன் அவனுடைய உள்ளத்தில் மறைந்திருந்த சிவபெருமானை விளக்கிக் காட்டும் என இப்பாட்டினுடைய உவமமும் உவமப் பொருளும் விரியும்.

வானமிது வெல்லாம் உடையான் தன்னை
வரியரவக் கச்சானை வன்பேய்சூழக்
கானமதில் நடமாட வல்லான் தன்னைக்
கடைக்கண்ணால் மங்கைஉமை நோக்கா வென்மேல்
ஊனமது வெல்லா மொழித்தான் தன்னை
உணர்வாகி அடியேன துள்ளே நின்ற
தேனமுதைத் தென்கூடற் றிருவால வாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே. ௯௦

(உரை) நான் - நான்; வானம் இது எல்லாம் உடையான் தன்னை - துறக்க உலகம் நில உலகம் முதலிய எல்லா உலகங்களை உடையவனும்; வரி அரவக் கச்சானை - வரியையுடைய பாம்பைக் கச்சாக (அரையிலே) கட்டினவனும்; வன்பேய்சூழக் கானம் அதில் நடமாட வல்லான் தன்னை - வலிய பேய்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துநிற்கச் சுடுகாட்டில் சங்கார நடனம் ஆடுகின்ற வலிமை உடையவனும்; மங்கை உமை நோக்கா கடைக்கண்ணால் - (தனது இடது பாகத்திலுள்ள) உமாதேவியாரது அருள் நோக்காகக் கண்ணைக் கடைப்பக்கத்திற் சாய்த்துப் பார்த்து; என்மேல் ஊனம் அது எல்லாம் ஒழித்தான்தன்னை - என்னிடத்தி லுள்ள குற்றங்களை எல்லாம் நீக்கினவனும்; அடியேனது உள்ளே - அடியேனுடைய உள்ளத்திலுள்ளே; உணர்வாகி நின்றதேன் அமுதை - நான் உணரும் உணர்வாகித் தேன் போலவும் அமுது போலவும் நின்று நிலையான இன்பம் தருகின்றவனும்; தென்கூடல் திருவால வாய்ச்சிவன் - தென்னாட்டிலே கூடல் என்னும் திருவாலவாயின் (மதுரையின்) கண் எழுந்தருளி யிருக்கின்றவனும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய; அடியே - இரண்டு திருவடிகளையே; சிந்திக்கப்பெற்றேன் - நினைக்கப் பெறும் பேற்றினைப் பெற்றேன்; இப்பெறு கிடைத்தற்கு அரியது என்பது குறிப்பெச்சம்.